

Μπακράνας—ή Έλλης του Μέλλοντος με την Φλογεράν Ακτίνα του Σούλλου, Μελαγχολικόν Έρημίτην, Μυροβόλον Χαραυγὴν καὶ Φίλημα του Κύματος—ή Παιδίον Χαρά με τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἑλλάδος, Ὁλιχὸν Ἀμάραντον, Ἄσμα του Ὁσφέως, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς καὶ Ὑπερ Πατρίδος—ή Χαρά τῶν Γονέων με τὸν Γόρδιον, Ὑπερ Πατρίδος, Ἐρυθρὸν Πρόσωπον, Μαρίαν Ἀντιοναντίαν, Ἀδραν τῆς Ἀνοξέως καὶ Ρομαντικὴν Ἀκτὴν—ὁ Δοδὲ τῆς Καρύτου με τὴν Κυμαίλουσαν Ὀθάλασον, Ἰππότην του Βυζαντίου, Ἄσμα του Ὁσφέως, Ἀνθοῦσαν Νεότητα καὶ Ἀγγελὸν τῆς Ἑλλάδος—ή Μαγεμένη Ἀροθαλασία με τὸ Ὀνειρο ἐπὶ Κύμα, Ἐρυθρὸν Πρόσωπον, Ἀλαργίαν, Ἄσμα τῆς Καρύτου καὶ Βουλγαροκτόνον—ὁ Πύργος του Ἀγγέλου με τὸ Ἀρχιζυζάνιον του Παρθενωγαυγίου, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Ἀδραν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ἐυαδρον Ἠπειρον—ή Ἄδρα τῆς Ἀνοξέως με τὸν Ναυαρχον Κατούρα, Ναυαρχον Τόγο καὶ Ἀεροναυτοπόλαν—ὁ Ἀριστοκράτης του Πνεύματος με τὸν Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Τρελὴν Ψυχὴν, Κολυμβήτριαν του Μῆξ, Ἀνθοῦσαν Νεότητα καὶ Ὁλιχὸν Ἀμάραντον—ή Νηρηίς του Πηγεῖο με τὴν Νηρηίδα τῶν Ἀργύρων, Ἄσμα Νηρηίδος, Ἀδραν τῆς Ραγάνης, Ἀστὸν τῆς Ἐσθῆμου καὶ Διακοθεῖσαν Ἀρσενιάδα—ή Νεφελώδης Ψυχὴ με τὸ Φίλημα Σιωῆς, Κίτρινη Μάσκαν, Ἐμολκιάδα, Ροδόστη καὶ Ἡραΐδα του Δεβαδίου—ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίτης με τὸ Ἐνημο Πουλί, Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι, Νουσταλοῦσαν Ἀερίαν, Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην καὶ Νυκτοσάλακα—ή Ἐανθὴ Φοίβη με τὸ Ἐνημο Πουλί, Διακοθεῖσαν Ἀρσενιάδα καὶ Ἀνθος τῆς Ἑλλάδος—ὁ Σθινηλαΐδας με τὴν Κίτρινη Μάσκαν, Μέγαν Κοκκιναντίον, Φοῶ-Διάβολον, Κύμα τῆς Μεσογείου καὶ Ἀλαργίαν ὁ Χαμιοναίτικος Ἠλιος με τὸ Κόκκινον Κίτων, Κύμα τῆς Μεσογείου, Ἀνθοῦσαν Νεότητα καὶ Ἐσθῆμον Ἐσπέραν—τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς με τὸν Πιθηκάνθρωπον, Βασιλέα τῶν Ρόδων, Γλωσσολόγαν, Ἄρκιον του Βορῶ καὶ Μὴ με Ἀημίον—ὁ Ἰδαῖος Δάκτυλος με τὸν Ἀτικὸν Ἠλιον, Κοῆραν Κορασιάδα καὶ Τόγο—ή Δευκὴ Νδὲ με τὴν Σιωπηλὴν Νύκτα, Χλόην Ἀδραν τῆς Νυκτός—ὁ Ἄσος με τὸν Νεαρόν Ἠλεκτρολόγον καὶ Χαριτωμένο Ἀγγελοῦ—τὸ Νηπενθὲς με τὴν Ἀδραν του Πηλίου, Ζαππίδα, Ὁνειρον Ὁρεινῆς Νυκτός, Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς καὶ Ναυαϊκῶν.

Τῶν καθυστεροῦντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέα προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσων πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ δεξιμένα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπον γραμματικῶν, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκάλεπου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα, γραμματικῶν, πρέπει νὰ ἐπιτελοῦν γραμματικῶν τῆς χώρας τῶν ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου.—ὄχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Μαρίας Ἀντιοναντίαν (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ξεσπάθωμα—σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον διὰ τὴν νέαν μας φίλην) Βουχόμενον Ἀδοντα (ψευδώνυμον διὰ τὸν ἀδελφόν σου ἐνεκρίθη) Κυρίαν Τρίμη-Τράγκια (εἶδες ὅτι ἡ Κυριακὴ ἐτοιμάζεται ὥστε ἐντὸς ὀλίγου θὰ μῆδης τὴν τύχη τῆς ἀπαντήσεώς σου) Ἀσπρον Ἀράνην (βεβαίως ἀπὸ τὴν ἀμύλην τὸν Σχολεῖον εἶνε πολὺ εὐγενής) Κωνστ. Α. Γ. (εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα καλὰ γράφεις) Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου ([ΕΕ] ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς δὲν εἶνε συνδρομητικὰ καὶ... κάμε τὴν!) Μαρουσίαν ([ΕΕ] λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν, ἀμὴν!) Γ. Κ. Γ. (ἔχει καλῶς) Ἰεράκα του Πόντου ([Ε] τώρα ἔγινες καλὰ; ποῦ εὐρίσκειται αὐτὸς ὁ παλαιὸς μου φίλος καὶ

εἰς τί καταγίνεται; ἂν τὸν βλέπῃς, εἰπέ τῷ νὰ μας δεῖξῃ ὅτι δὲν μ' ἐλησμόνησε!) Σθενελαΐδαν, Ἑλληνοπαῖδα (τὰ ποιηματάκια μοῦ ἤρσαν πολύ) Ἑλλιάδα του Μέλλοντος (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ τετράδια ἔστειλα) Χαράν τῶν Γονέων ([ΕΕ] ὁ κ. Π. σου ἀπάντησεν ἰδιαιτέρως) Ἐρυθρὴν Νίκη ([Ε]), ἔχεις ἀκόμη καιρὸν νὰ ἐνεργήσῃς, καὶ ἐλπίζω ὅτι κάτι θὰ κατορθώσῃς) Βασίλειον Α. (ἔστειλα, εὐχαριστῶ) Χαρούμενην Καρδοῦλαν (ἔχει ἀκόμη) Α. Ε. Ψόφρον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὄραϊν ἐπιστολήν ἀλλὰ ποιήματα συνδρομητικῶν μου κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύω τὸ λέγει καὶ ὁ Ὁδηγός) Ὑψηλάντην (τώρα ἐδημοσιεύθησαν πλέον, δὲν γίνονται) Πύργον του Ἀγγέλου, Ἀδραν τῆς Ἀνοξέως (πολύ περιεργαῖα μοῦ φαίνονται ὅσα γράφεις περὶ τοῦ Ταχυδρομείου ἐν τούτοις μέχρι σήμερον δὲν ἔλαβα τίποτε) Ἀριστοκράτην του Πνεύματος, Νηρηίδα του Πηγεῖο (εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφεις) Νεφελώδη Ψυχὴν (ἔχει ὁ Σολωμός εἶνε ὁ πᾶσις, ὁ μεγαλήτερος ἀπὸ θλους) Ἀδρα κα του Ποντιοχωροῦ (οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες θὰ γίνωνται τὸ Πάσχα τοῦ 1906) Ζαχαρίαν Καβιδουλίτην, Θερινὸν Οὐρανὸν (εὐχαριστῶ θερμῶς) Ἐριφύλην Ζ. (εἰς τὸ Κῆρον εἶπες; ὄχι, δὲν εἶνε) Ἐσθῆμον Ἐσπέραν ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφεις καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ναυαϊκῶν (ἔδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν ἐπιστολήν σου, ὁ ὅποιος εὐχαριστήθη πολύ) Χουσοῦν Αἰδῶνα (ποῦ τὸ σπαθὶ του δὲν στέκεται στιγμὴ!) Προμηθεῖα Ζεωμῶτην κτλ. κτλ.

Ἡς ἔσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Μαρτίου, βάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Μαΐου. Ὁ χάρις τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅπου δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν ὀλιγογράφων, καλεῖται ἐν τῷ Ἰσοφίῳ μας εἰς φακέλλου, ἐν ἑκάστῳ περιεχὶ 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.

207. **Λεξιγραφία.**
Ἐπίθετον μᾶκροτροφον
Καὶ γένους θηλυκοῦ,
Μὲ πόλιν Παλαιστίνειον
Ἐνόνεται, — α' ἰδοῦ
Μία Μαῦσα φανερώνεται
Γνωστὴ σὰς πρὸ πολλοῦ.
Ἐστὴν ἐπὶ τῆς ἄνω τοῦ Κόμπου.

208. **Συλλαβόγραφος:**
Ἄγγλος πολιτικὸς τὸ πρῶτόν μου,
Ἄρθρον οὐδέτερον τὸ δευτέρον μου,
Νῆσος εἰς τὸ Αἰγαῖον τὸ τρίτον μου,
Κ' ἐκ τῶν ἀρχαίων σοφῶν τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ναυαϊκῶν.

209. **Ἀναγραμματισμὸς**
Χαρὶς πέτρες, τοῦδρα, λάσπη,
Ἐνα σπιτὶ θά σου κλισω,
Ἄν τὰ γράμματα Τιτάνας
Μοναχὰ μετακινήσω.
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλλήνος Ἀθλητοῦ

210. **Πυραμοειδές:**
+ Οἱ σταυροὶ ἀπὸτ. Ἀσιατικὸν Κράτος
* * * = Ἐπίθετον.
* * * = Πρῶθεις.
* * * * = Δημητριακῶν.
* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * * * = Βιβλίον.
* * * * * = Πηλῶν.
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Θεσσαλομάχου.

211-213. **Κεχρομμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζωῶν.**
1. — Ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀμαλία ἦσαν οἱ πρῶτοι Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος.
2. — Πατρίς, ὄνομα γλυκὺ καὶ προσφιλές.
3. — Διατὶ ἄργεις; ἀνυπομονῶ, ἔλθε.
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Γαλιανὸ Γραμμοῦ.

214. **Ἐπιγραφή.**
ΦΑΡΕΥΓΕΑ
ΑΕΥΤΙΤΙ
ΜΥΜΕΑΗΕ
ΩΣΗΤΣΑΘ
ΛΟΔΟΤΔΗ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς. Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἐρυθρῆς Ἑλλάδος.

215. **Ἀκροστιχίς ἐκ συνωνύμων.**
Τ' ἀρχικά τῶν συνωνύμων τῶν κατωθὶ λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωρικόν:
Γίλοτε, καρδιά, λαμπάς, ἀφίσις, ἄσθενεια, πῆδημα, θάρρος, δειλός, δικαιοσύνη.
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Βούζωνος.

216. **Φωνηεντολόγον.**
μ-μ-π-τ
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Νικηφόρου.

217. **Γρίφος.**
Ἰα λίθοι Α ὥστ' ὅλα δι' ἰστὸν αἶρω.
πλέει
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Δημοδόκου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 5 φύλλου
42. Νικηφόρος (Νίκη, φόρος.) — 43. Βλέπετε ἓνα καπέλλο, πεποιημένον κάτω. Ἐκεῖ πλησίον εἶνε καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἐπιβάτου, ὁ ὅποιος ἐπέσεν ἀπὸ τὸ βαγόνι. Τὸ σῶμα του σχηματίζεται ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Ἐὰν δὲ στρέψωμεν τὴν Μ. Βίβλον οὕτως ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις, βλέπομεν τὸν ζυθροπικὸν καθιστόν. — 44. Ἰωὴλ-ἡλίω. — 45.

Τὸ θαυμαστικόν.
46. **ΙΚΤΙΝΟΣ** 47. Φᾶσις-σῦς = φα + ΚΑΜΗΗΟΣ (Σιδῶν-Ἄων) = σι + ΙΣΗΑΝΙΑ (ἄνθος-θῶς) = ἄν + ΑΙΣΦΠΟΣ (Ὅσσα-σά) = ὄσ + ΠΗΝΕΙΟΣ ΦΑΣΙΑΝΟΣ 48-5? ΣΙΚΕΛΙΑ Διὰ τοῦ Α: Ἀδάμ, ΑΙΝΕΙΑΣ ἄμαξα, θάλασσα, Ἀκράτα, ἄγαλμα. — 53. ΑΡΜΕΝΙΑ - ΚΑΣΣΙΟΠΗ (ΑΡ-ΚΑΣ, ΜΕ-ΣΙτης, ΝΙ-Ο-θη, Α-ΠΗ-λιώτης.) — 54. Τοῖς φρονιμοῖς ὄλγα. — 55. Οἱ γὰρ οἱ εἰσὶν ἀσκήσεις (ὄγρ' ὕφ' ἡ εἰς ἡν-ἀσκ' εἰς ὅς.)

56. Διόνυσος (δύο, νῆσος.) — 57. Μισισιπῆς (μῖ, σῖ, σῖ, πῆς.) — 58. Γάνος-γάμος.

59. **Α** 60. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάρις. — 61. ΕΓΚΕ- **Ι** **Ι** **Α** **Ν** **Λ**ΔΟΣ (Γέλλος, **Ρ** **Τ** **Α** **Η** κλάδος, λάς, ἄλς, **Μ** **Ε** **Α** **Η** δάς, ὄλκας, σέλας.) **Α** **σ** **υ** **ς** **Ε** — 62. Ἀγάπη τῆν **Α** **α** **α** **Ο** ἀλήθειαν (ἡ ἀνά- **Ω** **Κ** **Ε** **Α** **Ν** **Ο** **Σ** γωνισίς ἐκ τοῦ Α τῆς δευτέρας γραμμῆς, μαιανδροειδῶς.) — 63. ΑΘΗΝΑΙ-ΒΡΑ-ΓΙΑ (Ἀλβανία, Θῆρα, Ἡρακλῆς, Νεῖλος, Ἀύλας, Ἰνδῶνος.) — 64. Τέρας ἐστὶν εἰς τὴν ἡτύχηκε διὰ βίου. — 65. Ἐλικρινῆς τοῖς φίλοις ἔσο (ἡλοι-κρῖν' εἰς τ' εἰς φῖ λ' εἰς ε σω.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις ἔσται 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας ἔσται 5 μόνον. Ἐλάττωσι ὅσοι 10 λέξεις, ὀλιγώτεροι καὶ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]
Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελετάρια πανταχόθεν. — Christo Boiou, pour Mlle Marie; rue d s Pailles, Alexandrie (Egypte) (E—36)

Ἀνταλλάσσω γραμματικῶν παντὸς Κράτους. — Δις Ἑλλάς Φέρπου, ὁδὸς Πατησίων, 30-Α, Ἀθήναι. (E—37)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελετάρια καλλιτεχνικά, προσωπογραφίας καὶ τοποθεσίας. — Jaconides et Fils (pour Alexandre) Alexandrie, Egypte. (E—38)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶν : Ἐξωτερικῶν :
Ἔτησις . . . φρ. 7.— Ἔτησις φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος . . . » 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . » 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικῶν λεπτ. 45. Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 9 καὶ 16 Ἀπριλίου 1905

Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 19—20

ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΥΡΙΟΙ καὶ Δεσποινίδες, καλημέρα σας! (Ἄ, συγγνώμη! ἔπρεπε νὰ εἶπω καὶ Κυριαί, — ἐξέγασα ὅτι καὶ Κυριαί ὑπάρχουν εἰς τὸν κύκλον μας . . .) Ὁ Ἀναίας, ὁ ψυχογίος τῆς Διαπλάσεως, λαμβάνει τὴν τιμὴν πρῶτα νὰ σας χαιρετήσῃ, καὶ ἔπειτα νὰ σας διηγήσῃ τὴν ἱστορίαν καὶ νὰ σας κάμῃ τὴν περιγραφὴν τῆς... τῆς λάμπας του, διότι χωρὶς αὐτὰ τὰ δύο θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐγνοήσετε τὰ φάνταστα, τὰ σπαρακτικὰ καὶ ταπίστευτα συμβάντα τῆς παρούσης 18ης Κυριακῆς.

Λοιπὸν, Κύριοι, Κυριαί καὶ Δεσποινίδες, ἡ λάμπα μου εἶνε τὸ πλέον παράδοξον πλάσμα τοῦ κόσμου. Τὴν ἔχω ἀφότου ἐγεννήθηκα, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀφότου ἐγεννήθηκα αὐτή. Φαίνεται ὅτι ὑπῆρθε καὶ . . . τοὺς προγόνους μου, ἂν ὄχι αὐτὴ ἡ ἰδία, τοῦλάχιστον τὸ πόδι της. Διότι μόνον τὸ πόδι της, δηλαδὴ ἡ μεταλλικὴ βάσις της, εἶνε ἀρχαία. Τὰ ἄλλα μέρη τοῦ ὄργανισμοῦ της ἀντικατεστάθησαν εἰς νεώτερος χρόνος ἐπανειλημμένως. Ἀφῶν τὰ μέτρητα γιαλιὰ καὶ τοὺς ἀμέτρητους γλόμπους, ποῦ τα ἤλλαξεν ὅπως ἀλλάζομεν καπέλλα καὶ φορέματα. Εἰς τὰς ἡμέρας μου, ἀντικατεστάθη μίαν φοράν τὸ δοχεῖόν της, καὶ δύο φορές

ο μηχανισμός της. Ίσως εις την αρχήν ητο λάμπα του λαδιού και έπειτα έγινε λάμπα του πετρελαίου. Αργότερα — ποιος εϊξεύρει! — ειμπρόει να γίνη λάμπα "Αουερ, και εις τὸ τέλος λάμπα ηλεκτρική. "Όσον υπάρχει, βλέπετε, ή βάσις, βάσει κανείς επάνω ὅ,τι θέλει. Αδιάφορον! Σήμερον εϊνε λάμπα του πετρελαίου και ιδιική μου. Αλλά τί συνδυασμός! Η βάσις της εϊνε του 1800, τὸ δοχείον της του 1899, ὁ μηχανισμός της του 1900, ὁ γλόμπος της του 1903, και τὸ γυαλί της του 1905. Ομοιάζει επάνω-κάτω με ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θά εφοροῦσε κοντὸν πανταλόνι της εποχῆς του Μεγάλου Ναπολέοντος, ρεδιγκόταν της εποχῆς του Καποδίστρια, ρεπούμπλικαν πεταλούδα, και φωκὸλ γυριστὸν με γραβάταν της τελευταίας ὥρας! Πολὺ κομικὸν υποκειμενον, μα τὴν ἀλήθεια, ἡ λάμπα μου. Αρκεῖ νὰ τὴν ἀτενίσῃ κανείς διὰ νὰ σπάσῃ στὰ γέλια.

Κι' ἐγὼ πολλάκις γελῶ πού τὴν βλέπω. Αλλά πολλάκις θυμῶν. Διότι με βασανίζει, μου παίξει πολὺ ἄσχημα παιγνίδια. Ὅπως εϊνε ἀλλόκοτον τὸ ἐξωτερικὸν της, ἔτσι ἀλλόκοτη εϊνε και ἡ ψυχὴ της, — γέριχη ψυχὴ, κακὴ, διεστραμμένη, γεμάτη πείσματα και γεροντοπαραξενιές. Διότι δὲν σημαίνει ἂν ὁ ὀργανισμός της ἀντικατεστήθῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον και ἀνανεώθῃ ὀλόκληρος. Η ψυχὴ της ἔμεινεν ἡ ἴδια. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, καθὼς εἰξεύρετε, ἀνανεῖται ὅλα τὰ μέρη του σώματός του, ὅλην του τὴν ὕλην, ἐντὸς εἰκοσὶ ἡμερῶν ἄλλ' ἡ ψυχὴ του δὲν μεταβάλλεται διὰ τοῦτο. Η λάμπα μου ἐξ ἀρχῆς ἔτυχε νὰ εϊνε κακὴ; θά μείνῃ κακὴ ὅσα δοχεῖα και ὅσους μηχανισμούς και ὅσα γυαλιὰ και ἂν ἀλλάξῃ. Λέγουν ὅτι ἡ ἀνατροφή μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον. Δυστυχῶς ἡ λάμπα μου δὲν ἐπῆγε ποτὲ εἰς τὸ Σιχολεῖον!

Νὰ σας διηγηθῶ τώρα μερικὰ ἀπὸ τὰ συνειθισμένα της... μυστήρια. Ἐκεῖ πού γράφω, ἔξαφνα αἰσθάνομαι ἰσχυρὰν ὀσμὴν πετρελαίου και ὑγρασίας. Τὸ στυπόχαρτόν μου εϊνε μουσακίδι! τὸ τραπέζι μου ἐπίσης... Τί συμβαίνει; Ἀπλοῦστατα: τὸ δοχεῖον της λάμπας μου τρέχει. Μήπως εϊνε τρόπιος; καθόλου! Αλλά;... Μυστήριον! — Νά, σὲ ὀλίγην ὥραν τὸ τρέξιμο παύει! και τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν τρέχει καθόλου.

Τὴν ἀνάπτω καιεὶ καλὰ καλούτσικα. Ἐξαφνα ἀκούω ἓνα πούφ!... Μία λάμψις δυνατὴ κ' ἔπειτα σκότος. Η λάμπα μου ἔσβυσε. Μὰ διατί; τὴν ἐβύσηξέ ἀέρας; ὄχι! ἐτελείωσε τὸ φυτίλι, τὸ πετρέλαιον; καθόλου! Αλλά;... Μυστήριον! — Νά, τὴν ξανανάπτω ἀμέσως και καιεὶ λαμπρά!

"Αλλὴν φορὰν πάλιν, τὸ φῶς της μικραίνει ἔξαφνα. Κάμνω νὰ σηκώσω τὸ φυτίλι — ἀδύνατον! Τὸ κλειδὶ γυρίζει, τὸ φυτίλι μένει ἀκίνητον... Τί συμβαίνει; μὴν ἐχάλασε ὁ μηχανισμός; Καθόλου! Σὲ λίγην ὥρα τὸ φῶς μεγαλύνει μόνον του δοκιμάζω τὸ φυτίλι και βλέπω ὅτι δουλεύει περιφημα. Μυστήριον!

"Αλλοτε συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Τὸ φῶς της ἔξαφνα μεγαλύνει, μεγαλύνει, γεμίζει ὅλον τὸν σωλήνα, βγαίνει ἀπέξω, ἀπειλεῖ πυρκαϊάν... Κατεβάζω τὸ φυτίλι — τίποτε. Η φλόγα θερθεύει. Καὶ ἀναγκάζομαι νὰ μεταβληθῶ εἰς Αἴθολον και νὰ ἐξαπολύσω ὅλους τοὺς ἀνέμους του στήθους μου, διὰ νὰ κατορθώσω νὰ τὴν σβῶσω. Πῶς; τί; Μυστήριον!

Κάποτε μου κάμνει τὸ ἐξῆς: Μόλις τὴν ἀνάψω και βάλω τὸ γυαλί, ἀρχίζει ναῦξομειοῆν τὸ φῶς της με κανονικότητα φάρου περιστροφικοῦ. Διὰ πολλὴν ὥραν δὲν ἀκούς παρά ἓνα πούφ! πούφ! πούφ! και ἀπὸ τὸ ζωηρότατον φῶς πίπτω σχεδὸν εἰς τὸ σκότος. Η λάμπα μου ἀστράπτει ὡς ὁ Ζεὺς! Κατὰ τοῦ κακοῦ αὐτοῦ καμμία θεραπεία δὲν ὑπάρχει. Πρέπει νὰ κλείσω τὰ μάτια μου διὰ νὰ μὴ στραβώθῶ, και νὰ περιμένω νὰ παύσῃ μόνη της. Πραγματικῶς, ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ πούφ-πούφ γίνονται ἀραιότερα, και ἔπειτα τὸ φῶς ἡρεμεῖ. Ἀφίνω κατὰ μέρος τὰ ἄλλα καμώματα, — τὰ ὅποια κάμνω και ἄλλες λάμπες ὀλιγώτερον δαιμονισμένες ἀπὸ τὴν

ιδιὴν μου, — τὰ αἰφνίδια σπασίματα τῶν γυαλιῶν, τὰς στάσεις του μηχανισμοῦ, τὰ σφηνώματα του φυτιλιοῦ κτλ. κτλ. και ἔρχομαι νὰ σας διηγηθῶ τί μου ἔκαμε χθὲς τὸ βράδυ. Αὐτὸ ὑπερβαίνει ὅλα τὰνωτέρω, και εϊνε πολὺ σπουδαῖον διὰ τ' ἀποτελέσματά που εἶχεν... ὡς πρὸς τ' ἀποτελέσματα της Κυριακῆς μας.

Κατὰ τὴν παλαιὰν μου και ὠραίαν συνήθειαν, Κύριοι, Κυρίαί και Δεσποινίδες, εἶχα κατατάξῃ εἰς σωροὺς τὰς ἀπαντήσεις σας και τὰς εἶχα παρατάξῃ επάνω εἰς τὸ μεγάλο τραπέζι της Διαπλάσεως. Με τὴν ἀπόφασιν νὰ κλεισθῶ εἰς τὸ Γραφεῖον και νὰ ἐργασθῶ ὅλην τὴν νύκτα, — τὸ πρῶτὸν ἐπρόκειτο νὰ παρουσιάσω τὰποτελέσματα εἰς τὴν κυρίαν Διάπλασιν, — τὸ πρῶτον που ἔκαμα, φυσικὰ, ἦτο νὰ περιποιηθῶ μόνος μου και νὰνάψω μόνος μου τὴν λάμπαν μου. Τονίζω τὸ μόνος μου, διότι δὲν θέλω νὰ φαντασθῆτε ὅτι ἀνεμίγηθῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν κανένας ἐχθρὸς. Θεὸς φυλάξῃ! Ἐκάθησα λοιπὸν και ἤρχισα τὴν ἐργασίαν. Ἐξαναδιάβαξα τὰς ἀπαντήσεις, τὰς ἐσχολίασα εἰς τὸ περιθώριον, ἐξέλεξα τὰς καλλιτέρας κάθε σωροῦ, και... ἀφίνα πάλιν κάθε σωρὸν εἰς τὴν θέσιν του. Η ἐργασία ἦτο μακρὰ και κουραστικὴ. Ἐπέρρασαν τὰ «ἀγρια μεσάνυκτα» καθὼς λέγει ὁ ποιητής, κ' ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ παλεύω με τὰ χειρόγραφα σας. Μία ἡ ὥρα... μιάμισυ... ἄρχισα νὰ κουράζομαι και νὰ νυστάζω. Αλλά δὲν ἤθελα και νὰ διακόψω. Ἐπιτέλους... μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος μ' ἓνα γράμμα στὸ χέρι. (Δὲν θά ἦτο βέβαια οὔτε πολὺ ἐξυπνὸν οὔτε πολὺ σύντομον, διὰ νὰ με ἀποκοιμίση.) Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀποκοιμήθηκα βαθειὰ και ὠραν πολλήν. Καὶ ἴσως δὲν θά ἐξυπνοῦσα παρά τὸ πρῶτὸ, ἂν δὲν μ' ἐξυπνοῦσε... τὸ ἐπεισόδιον.

"Ἐβλεπα, λέει, στὸν ὕπνον μου, ὅτι μ' ἔκλεισαν εἰς μίαν στενήν, σκοτεινήν, μαύρην και δυσώδη φυλακὴν. Η φυλακὴ αὐτὴ, λέει, ἐβρωμοῦσε ἀπὸ πετρέλαιον. Μοῦ ἔλειπεν ὁ ἀέρας, μοῦ ἤρχετο ἀσφυξία. Ἐπῆγα, λέει, νὰ σιάσω, — και διὰ νὰ μὴ σιάσω, ἐξύπνησα.

Περίεργον! ἡ ἀποφορὰ και τὸ σκότος ἐξακολουθοῦσαν... Κυττάζω τὴν λάμπα μου, και τί νὰ ἰδῶ; Ἐνὰ γυαλί ὀλόμαυρο, μέσα στὸ γυαλί μίαν φλόγα κόκκινην, ἀδύνατην πλέον νὰ φωτίσῃ, και επάνω ἀπὸ τὸ γυαλί, ἓνα σύννεφον ἀπὸ καπνοῦς. Η κυρία λάμπα μου ἐκάπνιζε.

"Αλλά... τί εἶνε αὐτὸ τὸ γλοιῶδες πρᾶγμα πού αἰσθάνομαι εἰς τὸ στόμα μου, εἰς τὰ χέρια μου, εἰς τὸ πρόσωπόν μου;... Κυττάζω εἰς τὸ ὄχρον φῶς τὸ γράμμα που ἐκρατοῦσα... εἶνε κατὰμαυρον! Σηκόνομαι, παρατηρῶ, ἐξετάζω... και μένω κατὰπληκτός, ἐνεός! Ὅλοι αἱ ἐπιφάνειαι μέσα εἰς τὸ Γραφεῖον εἶνε σκεπασμένα με μίαν μαύρην σκόνην, ὡς νὰ ἐχίονιζε, ἀλλὰ με νιφάδας μαύρας και μικροσκοπικάς. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν παράξενην ὕλην εἶνε γεμάτος και ὁ ἀέρας του δωματίου. Τὸν ἀναπνέω και πνίγομαι, μοῦ ἔρχεται ζάλη, ναυτία. Εἶνε ἡ καπνία... Η λάμπα μου τὴν ἐσκόρπισε ὅπως ὁ Βεζούβιος σκορπίζει τὴν λάβαν. Κ' ἐξακολουθεῖ ἡ ἀθλία νὰ καπνίζει, τὰ ἐξερεύγεται... Δὲν ἔχω δυνάμεις οὔτε νὰ φυσήσω, οὔτε νὰνοίξω τὸ παράθυρον... θά λιποθυμῶσω... Τρέχω πρὸς τὴν θύραν ὡς τρελλός, φεύγω τὴν καταστροφὴν, τὸν θάνατον, — και καλῶ με ὅλην μου τὴν δύναμιν πρὸς βοήθειαν.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, βλέπετε, ἡ χαριτωμένη λάμπα μου εἶνε θηρίον, τέρας, τὸ ὅποῖον μόνος μου δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ νικήσω.

Εἰς τὰς ἀγρίας φωνάς μου προσέτρξεν ὅλο τὸ σπιτικό. Πρῶτα-πρῶτα ἡ Κυρὰ-Μάρθα, ἔπειτα αἱ μεγαλήτεραι ἀδελφαί μου, εἰς τὸ τέλος κ' αἱ μικρότεραι. Ἐφεραν φῶτα, — μίαν ἄλλην λάμπα εὐάγωγη, δύο κερία καλοαναθρεμμένα, — ἀνοίξαν διάπλατα τὰ παράθυρα, ἀρπάξαν τὴν κακὴν λάμπα, τὴν ἔσβυσαν, τὴν ἐκουκούλωσαν μ' ἐφημερίδες, — διότι και

ἀφοῦ ἔσβυσε ἐξηκολούθει θρασέως νὰ καπνίζει, — και τὴν ἐξώρισαν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Και εἶδαμεν πλέον ὅλην τὴν καταστροφὴν. Πρῶτον, ἐγὼ εἶχα γίνῃ Ἀράπης! Ἄλλ' εὐτυχῶς, ὄχι ἀπὸ τοὺς Ἀράπηδες ἐκείνους, πού ἂν τοὺς σαπουνίσῃ, γάνεις τὸν κόπον και τὸ σαποῦνι... Μ' ἓνα καλὸ σαποῦνισμα, ἐπανήλθα... εἰς τὴν Καυκασίαν φυλὴν. Αὐτὸ τὸ κακὸν ἐδιορθώθη. Τ' ἄλλα νὰ ἰδοῦμε!

Καθὼς σας εἶπα, τὸ τραπέζι ἦτο στρωμένον με ἀπαντήσεις. Λοιπὸν, ὅλοι αἱ ἀπαντήσεις που ἦσαν επάνω-επάνω, ἐκαλύφθησαν ἀπὸ τὴν λάβαν, ἐμαύρισαν, ἐμουντζουρώθησαν ἐλευνά. Ἐδοκιμάσαμεν νὰ τὰς σκουπίσωμεν, κ' ἐγίναν χειρότερα. Λέξιν δὲν ἤμποροῦσε νὰ βγάλῃς! Νὰ τὰς σαπουνίσωμεν;... Ἀλλοίμονον! Τὰς ἐμαζεύσαμεν και ὡς ἄχρηστα χαρτιά τὰς ἐπετάξαμεν εἰς τὸ καλάθι. Καὶ ὄχι μόνον αὐτάς, ἀλλὰ και τὰς ἀποκάτω, διότι και τὸ δεῦτερον στρώμα ἐξ αἰτίας που δὲν ἦτο ἐντελῶς σκεπασμένον ἀπὸ τὸ πρῶτον, ἔπαθε ζημίαν σημαντικὴν. Καὶ εἰς τὸ τρίτον στρώμα ἀκόμη, εὑρέθησαν ἀπαντήσεις πού ἐξεῖχαν—ἀπὸ τὸν σωρὸν των ἐνωθῶ, —εἰς ἐλευνὴν κατάστασιν. Εἰς τὸ καλάθι και αὐταί. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ σωροὶ πού ἐλερώθησαν, ἐκαθαρίσθησαν. Εἶνε τὸ ἐλευνότερον λογοτύγιον ἀπ' ὅσα ἔκαμα εἰς τὴν ζωὴν μου, ἀλλ' εἶνε λογοπαίγιον ἀληθινόν. Πραγματικῶς, οἱ σωροὶ ἐκαθαρίσθησαν. Περισσότεραι δηλαδὴ ἀπὸ 100 ἀπαντήσεις εὑρέθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι: εἰς τὸ καλάθι. Και εἰμπορῶ νὰ σας ἐγγυηθῶ ὅτι δὲν ἦσαν αἱ καλλιτέραι. Κατὰ καλὴν σύμπτωσιν, τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις κάθε σωροῦ, τὰς ἔβαξα εἰς τὸ τέλος, ἀπὸ κάτω. Ἐπομένως επάνω ἦσαν αἱ χειρότεραι, και ἐκεῖναι αἱ ὅποια ὑπερβαίναν τὰς δύο ὀρισμένας σελίδας. Ὅστε αὐτάς ἔκρινε καλὸν νὰ σκεπάσῃ με τὴν ἀγρίαν της λάβαν ἡ παράξενη λάμπα μου και νὰ τὰς καταστρέψῃ.

"Αλλά πῶς τὸ ἔκαμεν ἀρά γε: Τί ἦταν πάλιν αὐτὸ τὸ κακὸ; Ἡ Κυρὰ-Μάρθα ἔλεγεν ὅτι ἔπταιε τὸ πετρέλαιον, τὸ ὅποῖον ἦτο κακίστης ποιότητος. Ἡ Ἀγάπη ἰσχυρίζετο ὅτι ἔπταιε τὸ νέον φυτίλι, τὸ ὅποῖον δὲν ἐφημερίζετο καλὰ εἰς τὸν μηχανισμόν. Ἡ Ἐλπίς ἐβεβαίονε ὅτι ἔπταιεν ὁ μηχανισμός. Ἡ Κικὴ ἀπέδιδε τὸ δυστύχημα εἰς τὸν ὕπνον μου. Τελοςπάντων, δεκατρεῖς ἦσαν, και δεκατρεῖς λόγους εὑρήκαν, ἔως ὅτου ἔλαβα τὸν λόγον ἐγώ. — Πταίει ἡ λάμπα μου, εἶπα κανείς ἄλλος! Δὲν τὴν εἰξεύρετε εἰς τὴν λάμπα μου! Ἐχει γεροντοπαραξενιές και ἰδιοτροπίες. Αλλά φαίνεται ὅτι ἔχει κάποτε και φιλοδοξίας. Νά, αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐφιλοδόξησε νὰ παίξῃ ρόλον... Θεμίδους. Μάλιστα, ἤθελε νὰ γίνῃ Θεμῖς! Καὶ μετεβλήθη εἰς ἠφαιστειον κ' ἐκάλυψε με λάβαν ὅλας τὰς περιττάς ἐπιστολάς. — Αλλά τότε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀγάπη, εἰπέ καλλιτέρα ὅτι ἤθελε νὰ γίνῃ Ἡφαιστος!

« Τρέχω πρὸς τὴν θύραν ὡς τρελλός. » (Σελ. 146, στήλ. β'.)

"Ἐγελάσαμεν και ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ λάμπα μου ἐδαπτίσθη ἐπίσημως Ἡφαιστος.

— Ὅσον διὰ τὰς καταστροφείας ἀπαντήσεις, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀγάπη, δὲν βλέπω νὰ εἶνε και ὀλωεδιόλου περιτταί. Κυττάξτε πῶς τὰς ἐχρησιμοποίησεν ἡ Πίσσα!

Πραγματικῶς. Η Πίσσα, τὴν ὅποian εἶχεν ἀνησυχῆσῃ πρὸς στιγμὴν τὸ ἐπεισόδιον, ἐπανεῦρε τὸν γαλι... νιον ὕπνον της. Κ' ἐκοιμάτο μακαρίως εἰς τὸ χαλί, με τὸ κεφάλι μέσα εἰς τὸ πεσμένο καλάθι, χρησιμοποιοῦσα ὡς μαξιλάρι τὸν σωρὸν των ἀχρηστων χαρτιῶν!

"Ἐγελάσαμεν και μ' αὐτὸ κ' ἐπήγαμεν εἰς τὰ δωμάτιά μας νὰ μιμηθοῦμε τὴν Πίσσαν. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθῶσῃ τὴν ἐργασίαν, μέσα εἰς τὸ καταμουντζουρωμένον Γραφεῖον, τὸ ὅποῖον με πολὺν κόπον ἐκαθαρίσαμεν τὸ πρῶτὸ. Η Κυρία Διάπλασις, ἡ ὅποια ἐπερίμενε τ' ἀποτελέσματα, ἤκουσεν ἀπροσδοκῆτως τὰ νυκτερινὰ κατορθώματα του Ἡφαιστου. Ὁφείλω ὅμως νὰ σημειώσω ὅτι ἡ ἐκπληξίς της δὲν ἦτο μεγάλη.

— Ἀρχισα νὰ συνειθίζω, εἶπε. Ὅς τώρα ἔχομεν κάμη δεκαοκτὼ Κυριακὰς και μας συνέθησαν δεκαεπτὰ ἐπεισόδια. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι εἶνε πεπωμένον κάτι νὰ συμβαίη πάντα, και εἰς τὸ πεπωμένον πρέπει νὰ υποκλιθῶμεν ἀγογγύστως, και ἡμεῖς και τὰ καλά μας τὰ παιδιά. Τώρα, Ἀνανία, σὲ παρακαλῶ νὰ γράψῃς τὴν Κρίσιν της Κυριακῆς με τὰς ἀπαντήσεις που ἔμειναν. Ὑποθέτω ὅτι θά φθάνουν και θά περισσεύουν...

Ὅσως ἐπανήλθα εἰς τοὺς σωροὺς μου κ' ἐξηκολούθησα τὴν ἐργασίαν μου. Ὅταν ἐβράδυνας, ἀναψα πάλιν τὸν Ἡφαιστόν μου, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, πρέπει νὰ το ὀμολογήσω, δὲν μου ἔδωσε τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν παραπόνου. Ἐκαίε τόσον ἡσυχημα, μ' ἐφότιζε τόσον φρόνιμα, πού ἐνόμιζες ὅτι ἐφο-

βεῖτο μὴ τὸν θέσω εἰς ἀποστρατεῖαν κ' ἐπροσπαθοῦσε, με ὑποκριτικὸν τρόπον, νὰ με κάμη νὰ λησμονήσω τὰ χθεσινὰ. Ὁ κατεργάρης! ποῖός το ξεύρει τί κουκκία μου μαγειρεύει!... Αλλά... θά τὸν διορθώσω!

Αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ σωροὶ εἶνε πολλοί. Η Διάπλασις σας εἶχεν ἐρωτήσῃ: «Τί σας εὐχαριστεῖ περισσότερο τὸν χειμῶνα;» Κ' ἐπειδὴ ὁ χειμῶν ἔχει πολλὰ και ποικίλα θελήγητρα, φυσικὰ κ' αἱ ἀπαντήσεις εἶνε ποικίλαι, ὥστε ὀλίγοι ὀμοιάζον μεταξύ των, και μερικὸν σωρὸν ἀποτελοῦνται μόνον ἀπὸ τρεῖς-τέσσαρας ἐπιστολάς.

Παράξενος εἶνε ὁ Ἄμιος, ὁ ὅποῖος ἀποφεύγει νὰπαντήσῃ, διότι, λέγει, δὲν εἰξεύρει ποῖον χειμῶνα ἐννοεῖ ἡ ἐρώτησις: «τὸν ἰδικόν μας, τὸν ἐλληνικόν, κατὰ τὸν ὅποῖον ἡ ζωὴν πίπτουσα χρησιμεῖ μόνον πρὸς διασκέδασιν—ἡ τὸν χειμῶνα τὸν ρωσσικόν π: χ: με τοὺς ἀγρίους του χιονοστρόβιλους, τὰς ἀγέλας των πειναλέων λύκων, τὰ μακρὰ ὡς μουστολαμπάδες κρύσταλλα και τὴν κατάψυχρον ἀτμόσφαιραν, τὴν καταρρίπτουσαν ρίνας και ὕδα, εἰς τὴν ὅποian παγώνουν και αὐταί αἱ λέξεις διὰ νὰ λυώσουν τὸ θέρος... κατὰ τὸν φιλαληθέστατον κύριον Μυγχαούξεν;»

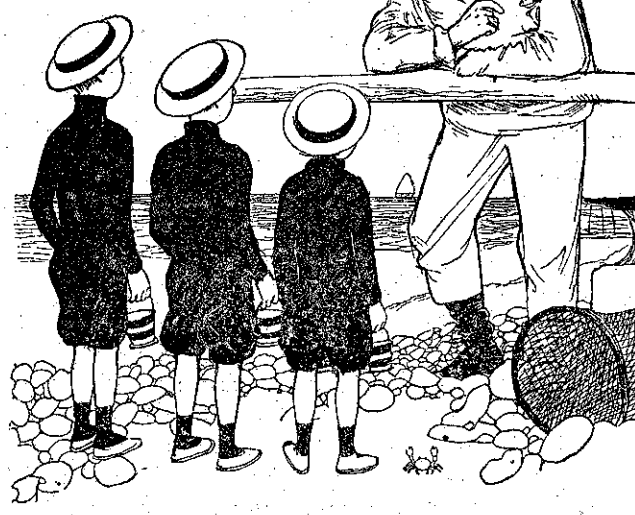
Ὁραῖα τα λέγει ὁ Αἶμος, ἀλλὰ δὲν ἐσυλλογίσθη τὸ ἐξῆς: Οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως δὲν ζοῦν μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' εἶνε διασπαρμένοι εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη καὶ ἀπολαμβάνουν ὅλους τοὺς χειμῶνας, καὶ τὸν ρωσσικὸν π: χ: ὁ ὁποῖος εἶνε τόσο ἀγριος, καὶ τὸν αἰγυπτιακόν, ὁ ὁποῖος εἶνε γλυκύτερος τοῦ ἑλληνικοῦ. Καθένας λοιπὸν ἔπρεπε νὰ παντήσῃ μὲ τὸν χειμῶνα τοῦ. Καὶ αὐτὸ ἔκαμαν ὅλοι. Ἴδου παραδείγματα χάριν: Οἱ Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες εἶνε ἀθηναῖοι. Καὶ ἀπὸ τὸν ἀθηναϊκὸν χειμῶνα προτιμοῦν « τὰς ὠραίας ἐκεῖνας ἡμέρας, τὰς ἡλιολούστους ἡμέρας, « Ἐκοιμάτο μακαρίως. » (Σελ. 147, στ. 6.) αἱ ὁποῖα τότε ἐπιτρέπον νὰ καταβῶναι εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον. » Πέρνου τὰ παιγνίδια των καὶ παίζουν πολλὰς ὥρας εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν ἔχουν δὲ κ' ἓνα φίλον ψαρῶν « πολὺ καλὸν ἄνθρωπον, πρῆν σφουγγαρῶν, ὁ ὁποῖος τοῖς πωλεῖ μπαρμποῦνια καὶ ψεύματα ἄλλα καὶ τὰ μπαρμποῦνια τοῦ καὶ τὰ ψεύματά του εἶνε ἐπίσης νόστιμα. » (Καὶ μᾶς ἐξηγοῦν ὅτι ὁ γέρον ψαρῶς τοῖς διηγῆται ἱστορίας ἀπὸ τὴν θαλασσίην του ζωήν, μὲ πολλὰς ὑπερβολὰς ὅσον ἀφορᾷ τὰ θαυμάσια, τὰ ὁποῖα εἶδεν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, τότε τοῦ ἀντι μπαρμποῦνιῶν ἐψάρρευε σφουγγάρια.) Ἡ Λευκὴ Νύξ ὅμως, ἡ ὁποῖα ζῆ εἰς τὴν Πετροῦπολιν, — τί διαφορά! — ἔχει ὅπ' ὄψει τῆς τὸν ρωσσικὸν χειμῶνα καὶ ἀπαντᾷ ὡς ἐξῆς:

« Νὰ ἐρώτησις δι' ἐμέ, σὰν νὰ τὴν εἶχα παραγγελιά. Διότι τοῦ ὠνευρῆθηκα ἡ ἰδική-σας χειμωνιάτικη λιανὰ τὸ ἐξαμηνιαῖον φύχος τῶν πλὴν 15 καὶ 20 βαθμῶν τῆς ἐξηκοστῆς μοίρας μας; Ὅλα εἶνε κατάλευκα καὶ βαρυμένα ἀπὸ χιόνι παχὺ καὶ πυκνὸ. Κρύσταλλα κρέμονται ἀπὸ ὅλας τὰς προεξοχάς, —ρίνας, γενειάδας, μύστακας. Ὁ Νεῦας κρυσταλλοῦται, καὶ ἀντὶ πλοίων φέρει ἐπὶ τῆς ράχεώς του ζῆφα, σάνιες (ἐλκυθρα) καὶ τροχοδρόμους. Οἱ διαβάται χωμένοι εἰς παχείας γούνας, χάνουν τὴν μορφήν των τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ κινοῦνται ὡς ὄγκοι ἄμορφοι δὲν διακρίνεις τοὺς παπάδες ἀπὸ τοὺς ἐμπόρου, καὶ τοὺς κυρίους ἀπὸ τὰς κυρίας! Ἄλλ' εἰς τὸ προκείμενον.

«Μ' εὐχαριστεῖ νὰ χώνουμαι στὴ γούνα μου βαθείά, νὰ σηκῶνω τὸ γιακὰ τῆς διὰ τὸν φόβον τῶν αὐτιῶν, νὰ πέρνω τὴ σάκα μου καὶ νὰ κατακυλῶ εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὰ λεγόμενα ρωσσικὰ βουνά... Φορτωμένος χιόνι, κόκκινος σὰν ἀστακὸς —βρασμένος, ἐννοεῖται— ἐπιστρέφω κουρασμένος εἰς τὸ σπίτι. Τί ὠραία ποῦ ἔρχεται ἡ ἐργασία, ὕστερ' ἀπὸ τὴν χειμωνιάτικην αὐτὴν γυμναστικὴν, ἡ ὁποῖα βέβαια ἔχει καὶ τὴν ποιησίν τῆς!»

Ἀναλόγους διασκεδάσεις προτιμοῦν ὅλοι σχεδὸν ὅσοι ζοῦν εἰς βόρεια μέρη. Αἱ καλλίτεροι ἀπαντήσεις αὐτοῦ τοῦ σωροῦ τῶν «βωρείων» εἶνε ἡ τοῦ Φρᾶ Διαδόλου, διὰ τὸν ὁποῖον

« Ἐχουν δὲ κ' ἓνα φίλον ψαρῶν... » (Σελ. 148, στήλ. α'.)

ἡ παγοδρομία εἶνε τὸ μόνον εἶδος πού τον εὐχαριστεῖ τὸν χειμῶνα καὶ τοῦ ἀρέσει περισσότερο... ἀπὸ τὴν ἄλγεβραν! καὶ ἡ τοῦ Αἰδόλου, ἐνθέρμου φίλου τῆς ἰδίας ἀσκήσεως, ὁ ὁποῖος ἐπιλέγει: « Ἐδῶ, εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα, ὅπου αἱ χιόνες εἶνε ἀφθονοὶ καὶ οἱ πάγοι ἀκτινοβολοῦν εἰς τὸν ἥλιον (ὅταν εἶνε ἥλιος, βέβαια!) ὁ χειμῶν εἶνε ἀπολαυστικώτατος καὶ ἡ παγοδρομία εἶνε ἡ συνήθης χειμερινὴ ἀπόλαυσις. »

Ὁ Φρᾶ-Διάβολος, καθὼς εἶδατε, ὁμολογεῖ εἰλικρινέστατα ὅτι προτιμᾷ τὴν παγοδρομίαν ἀπὸ τὴν Ἄλγεβραν. Ἐν τούτοις, θὰ πιστεύσατε ὅτι ὑπάρχουν καὶ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα προτιμοῦν τὴν Ἄλγεβραν ἀπὸ τὴν παγοδρομίαν, καὶ ἐν γένει ἀπὸ ὅλας τὰς διασκεδάσεις τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ βορεινοῦ καὶ τοῦ μεσημβρινοῦ. Ὁ Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ παραδείγματος χάριν, ἀπαντᾷ: «Τί ἄλλο νὰ μ' εὐχαριστῆ ἀπὸ τὰ μαθηματά μου, ἀφοῦ τώρα εἶμαι μαθητὴς τῆς ἐμπορικῆς Σχολῆς;» — Ἡ Εὐμολπίας, ἡ ὁποῖα κατοικεῖ εἰς μικρὰν κωμόπολιν ὅπου δὲν ὑπάρχουν διασκεδάσεις, εὐχαριστεῖται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τῆς, ἀφοῦ ὁ χειμῶν, καθὼς ἔγραψε κάποτε καὶ ὁ κ. Φαίδων, ἔχει περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλληλ ἐποχὴν. — Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἑλπίδος, πάντοτε καλλιγράφος καὶ κομψός, συλλογίζεται ὅτι ἐν ἔτος ἀκόμη θὰ σπουδάξῃ, καὶ ἔπειτα θὰ ἐργασθῆ διὰ νάνακουφίσῃ τοὺς γονεῖς του. «Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργία δὲ τ' ὄνειδος.» Ἡ σκέψις αὐτὴ τον κάμνει νὰ καταβάλλῃ ἀκόμη μεγαλητέρους κόπους, καὶ οἱ κόποι αὐτοὶ εἶνε ἡ μεγαλητέρα εὐχαρίστησις τοῦ χειμῶνος του. — Τὴν ἰδίαν προτίμησιν φαίνεται νὰ ἔχουν ὁ Νυκτοφύλαξ, ὁ Περούς, ὁ Ταρλαμπούμπας, τὸ Ὀχρὸν Ἀμάραντον, τὸ ὁποῖον διδὲι μεγάλην σημασίαν εἰς τοὺς ἐπαίνοους τῶν καθηγητῶν καὶ τὰ Εὐσημα τῆς Διαπλάσεως (κόπους δὲν ἀντιπροσωπεύουν καὶ αὐτά;) καὶ τέλος ἡ Ὁραία Λευκὰς, ἡ ὁποῖα τὸν χειμῶνα ὑποφέρει μὲν ἀπὸ χιονίστρες, ἀλλὰ τῆς εἶνε προσφιλεῖς καὶ τὴν εὐχαριστεῖ, διότι «μὲ τοὺς κόπους τοῦ χειμῶνος ἀπολαμβάνει τὰς εὐχαρίστησεις τῶν ἐξετάσεων, τὰ βραβεῖα καὶ τοὺς ἐπαίνους, εὐχαριστεῖ δὲ τοὺς γονεῖς τῆς, τοὺς ἀνωτέρους τῆς καὶ τὴν τόσο ἀγαπημένην Διάπλασιν, ἡ ὁποῖα μᾶς ἐμπνέει τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα.»

Καὶ ὁ Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου ἀπαντᾷ πολὺ εὐμορφα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι παρεξήγησε τὴν ἐρώτησίν μας. Ἡμεῖς δὲν ἤρωτήσαμεν ποῖαν ἐποχὴν προτιμάτε, διὰ νὰ παντήσῃ ὅτι προτιμᾷ τὸν χειμῶνα, (διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους, καὶ ἀκόμη διότι, «ὁ Μιχαὴλ Στρογγύφ τοῦ φαίνεται πῶς εὐχάριστος ὅταν τον διαβάξῃ τὸν χειμῶνα.») Ἄλλ' ἤρωτήσαμεν ποῖαν διασκέδασιν, ποῖαν εὐχαρίστησιν τοῦ χειμῶνος προτιμάτε, καὶ ὄχι τοῦ περιαινοῦ ἢ τοῦ φεινοῦ, ἀλλ' ἐν γένει κάθε χειμῶνος. Δι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπέτυχε καὶ ἡ Αὖρα τῆς Ἑλευθερίας, ἡ ὁποῖα γράφει ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀπαντᾷ ὅτι τὴν εὐχαριστεῖ ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἑλληνικῶν πολεμικῶν πλοίων, (ἡ ὁποῖα βέβαια δὲν γίνεται κάθε χειμῶνα!) καθὼς καὶ ἡ Κρήσσα Κορασίς, τῆς ὁποῖας ἡ ἀπάντησις εἶνε ἐπίσης πατριωτικὴ, ἀλλὰ καὶ ἐπίσης ἀσχετος μὲ τὴν ἐρώτησιν.

Ἀκούσατε τώρα τὴν Ζωηρὰν

Ἀκανθολίδα. Αὐτὴ σπουδάζει εἰς ἐν Ὁδεῖον εὐρωπαϊκόν, φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε βιολίστρια πρώτης τάξεως. Λοιπόν, ἡ μεγαλητέρα τῆς εὐχαρίστησις εἶνε ὅταν τὸ Σχολεῖόν τῆς διδῇ συναυλίαν. Κ' ἐπειδὴ αἱ συναυλίαι δίδονται τὸν χειμῶνα, φυσικὰ ἡ εὐχαρίστησις τῆς εἶνε χειμερινή. «Δὲν ὑπάρχει, — γράφει, — ὠραιότερον πρᾶγμα παρὰ νὰ παίζῃ καλά τὸ κομμάτι σου, κ' ἔπειτα νὰ σε χειροκροτοῦν, νὰ σου ρίπτουν ἀνθοδέσμας καὶ στεφάνια, νὰ σου φωνάζουν μπράβο! μπράβο! μπῆς! Ἐγὼ εἶμαι εὐτυχιστάτη ὅσκις μοῦ γίνεται ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀποθέωσις (καλὰ τὴν εἶπα;) καὶ αἰσθάνομαι τὴν καρδιάν μου νὰ πάλλῃ ἀπὸ εὐτυχίαν, ἀπὸ χαρὰν, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς τοὺς ὤμους μου φυτρῶνουν πτέρυγες καὶ ὅτι πετῶ ὑψηλά, ὑψηλά...» Νὰ μία εὐχαρίστησις, ποῦ δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ τὴν αἰσθανθῆ ὁ καθένας, —τόσον τὸν χειμῶνα ὅσον καὶ τὸ καλοκαίρι, —ἐάν δὲν παῖξῃ καλὸ βιολί.

Τώρα ἔρχεται ὁ σωρὸς ἐκεῖνων οἱ ὁποῖοι, —κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἄλλων ποῦ ἀγαποῦν τόσο τὰ μαθηματά, —προτιμοῦν ἴσα-ἴσα τῆς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος ποῦ τὸ Σχολεῖον εἶνε κλειστόν, δηλαδὴ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἐορτάς. Ὡς εἰσαγωγή εἰμπορεῖ νὰ μας χρησιμεύσῃ ἡ ἀπάντησις τῆς Κάκιας, ἡ ὁποῖα προτιμᾷ τὸ Σαββατοβράδυ διὰ νὰ ὄνειροπολῇ... τὰς διασκεδάσεις τῆς ἐπομένης. Ἀλλὰ τὰ θέλητρα τῆς «ἐπομένης» τὰ συνοψίζει ὠραῖα ἡ ἐπομένη, δηλαδὴ ἡ Παλλάς:

«Δὲν εὐρίσκεις, —λέγει, —ὅτι εἰς τὴν Κυριακὴν συγκεντρῶνται πᾶσα εὐχαρίστησις; Ὅα ὑπῆρχαν τόσαι διασκεδάσεις ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ Κυριακὴ, καὶ μάλιστα διὰ τὰ μικρὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ὄλην τὴν ἐβδομάδα μελετοῦν, ἐργάζονται κτλ; Ὁ χειμῶν μ' εὐχαριστεῖ ὅσον καὶ τὸ καλοκαίρι, μάλιστα ὅταν εἶνε βροχερὸς καὶ μὲ χιόνια. Ἀλλὰ πῶς πολλὸ μ' εὐχαριστεῖ ἡ χειμωνιάτικη Κυριακὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ ἐξυπνήσω πρῶτ', πηγαίνω εἰς τὴν λειτουργίαν, ἐπιστρέφουσα εὐρίσκω τὴν Διάπλασιν ποῦ μ' εὐχαριστεῖ τόσο, καὶ ἔπειτα διασκεδάζω ὅπως θέλω. Σοῦ στέλλω δύο τετραδία Μικρῶν Μυστικῶν διὰ τὴν Αὖραν τῆς Ἀνοιξέως καὶ τὴν Ἀρχυρὰν τῆς Σωτηρίας. (Μὰ τί γυρεύει αὐτὸ εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς;) Καὶ τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του.» — Ἄλλο τοῦτο πάλι! Δὲν εἶπαμεν ὅτι εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς δὲν πρέπει νὰ γράφεται τίποτε ἄλλο, διότι πηγαίνει χαμένος; Ἴδου, τὰ συλλυπητήρια τῆς Παλλάδος, δὲν διεβιδάσθησαν ἐγκαίρως εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, διότι αἱ ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς δὲν ἀναγιγνώσκονται τὴν ἡμέραν ποῦ λαμβάνονται, ἀλλὰ φυλάσσονται ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα των.

Τὸ Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἐορτάς ἐν γένει, προπάντων ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε ὠραῖος καὶ εἰμπορεῖ νὰ πηγαίῃ μὲ τὸ ποδήλατόν του εἰς τὸ Φάληρον. Καὶ ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος ἐπίσης... καὶ πολλοὶ ἄλλοι μικροὶ Ἀθηναῖοι ἀγαποῦν τόσο τὸ ποδήλατον ὅσον καὶ τὸ Φάληρον. Ἐνθυμοῦμαι μίαν ὠραίαν Κυριακὴν τοῦ χειμῶνος, ποῦ ἐπῆγα περίπατον εἰς τὴν Λεωφόρον Συγγροῦ — τὴν νέαν λεωφόρον, ἡ ὁποῖα ὀδηγεῖ μεγαλοπρεπέστατα εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον, —εἶδα τόσα ποδήλατα μὲ μικροὺς Ἀθηναῖους, ὥστε μοῦ ἐφάνη ὅτι εὐρίσκουμαι εἰς... Ποδηλατοδρόμιον.

Ἀπὸ τὸν ἴδιον σωρὸν θαναφέρω ἀκόμη τὸν Ἀσπρον Ἀράπην, ὁ ὁποῖος ἐξυμνεῖ τὴν Κυριακὴν, τὴν ὁποίαν «μὲ πόσῃν χαρὰν καὶ λαχτάρῃ τὴν πρὶ μένει κανεὶς τὴν χειμῶνα, καὶ πόσον ἀδιαφόρως τὴν ὑποδέχεται τὸ κ. λοκαῖρι, —διότι τὸ καλοκαίρι, ἔνεκα τῆς ἀργίας, ὅλοι αἱ ἡμέραι εἶνε αἱ ἴδιαι» — τὴν Ντοῦμπλ Τρίπλ, ἡ ὁποῖα προτιμᾷ τὰς ἀγίας

καὶ μεγάλας ἐορτάς, — τὴν Γοργόφερην Ἑλλίδα, ἡ ὁποῖα ἀγαπᾷ τὰ Χριστούγεννα, καὶ μάλιστα τὰ Ζακυνθινά, τὰ ὁποῖα ἐορτάζονται τόσο ὠραῖα καὶ ποιητικὰ, — τὸν Μικροῦτσικον, ὁ ὁποῖος λατρεῖ τὴν Πρωτοχρονίαν μὲ τὰ ὠραῖά τῆς δῶρα (ἂν ὅμως ἡ 25 Μαρτίου ἦτο εἰς τὸν χειμῶνα, θὰ ἐπροτιμοῦσε βέβαιως αὐτήν,) — καὶ τὸ Βυζαντινὸ Ἀηδόρι, τὸ ὁποῖον τὰς ἐορτάς πηγαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ στέκεται κοντὰ εἰς τὸν ψάλτην, καὶ ψάλλει τὰ ὠραῖα τροπάρια μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνούλαν του, (ἄς μὴ τὴν ἤκουσα, τὸ ὑποθέτω...)

Καὶ ἡ Δόξα τῆς Ἑλλάδος ἀγαπᾷ τὰς ἐορτάς, διότι ἀγαπᾷ τὴν προσευχὴν. Ὅα πῆτε, καὶ τὸ καλοκαίρι δὲν προσεύχεται; Βεβαίως. Ἀλλὰ τὸν χειμῶνα, λέγει, ἡ προσευχὴ γίνεται μὲ μεγαλητέραν κατάνοξιν καὶ ἀφοσίωσιν, καὶ τὸν χειμῶνα εἶνε αἱ περισσότερα ἐορταὶ καὶ νηστεῖαι. — Παρατηρῶ ὅτι αἱ δύο τελευταῖαι ἐπιστολαὶ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινοῦπολιν. Βλέπετε πόσον ἀκμαῖες ἐκεῖ ἡ θρησκευτικὴ ἀνατροπὴ καὶ τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα; Κανένας Ἀθηναῖος δὲν εἶδα νὰ γράφῃ μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὴν προσευχὴν. Δὲν θέλω νὰ εἶπω τίποτε δι' αὐτὸ. Τὸ σημεῖον ἄπλως ὡς χαρακτηριστικόν.

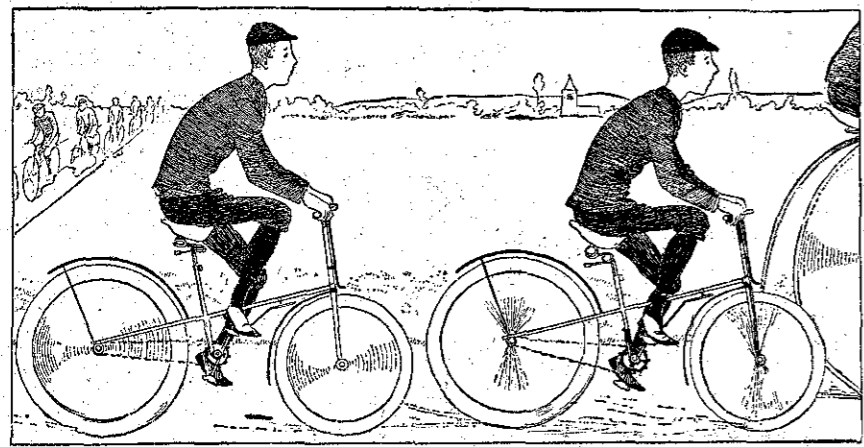
« Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀποθέωσις... » (Σελ. 149, στήλ. α'.)

«Τὸ χιόνι! Τί ὠραιότερον, ἀρρότερον, ποιητικώτερον καὶ διασκεδαστικώτερον ὑπάρχει τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὸ χιόνι; καὶ μάλιστα ὅταν πέφτῃ λίγο, ὅπως εἰς τὰ εὐτυχεῖς κλίματα; Ὁ σωρὸς τῶν χιονοφίλων, φυσικὰ, εἶνε ἀπὸ τοὺς παχυτέρους. Ἴδου ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα, μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας σπανίως χιονίζει, καὶ δι' αὐτὸ ὅταν χιονίσῃ, κάμνομεν τόσες τρέλλες «διὰ νάναπληρώσωμεν τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαμεν αὐτὴν τὴν μεγαλήν εὐχαρίστησιν» — ἡ Κυρία Τρίγκι-Τράγκα (καλὰ δὲν εἶπα ὅτι ἔχομεν εἰς τὸν κύκλον μας καὶ κυρίας;) ἡ ὁποῖα γράφει ὠραῖα, ἐμπνεομένη ἀπὸ τὸ ὠραῖον θέαμά που βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρόν τῆς — ἡ Ἀκακία, ἡ ὁποῖα παρομοιάζει τὸ χιόνι «μὲ μαγικὸν πέπλον ποῦ μας κρύπτει τὴν Ἀνοιξίν» — ὁ Προίκις τῆς Ἑπταλόρου, εἰκονογραφημένος κατὰ τὴν συνθήειάν του, ἀλλ' ἐνθυμούμενος μέσα εἰς τὴν... χιονώδη εὐτυχίαν του, «τοὺς δυστυχεῖς πτωχοὺς καὶ τὰ κακώμοιρα τὰ πουλάκια» — τὸ Χρυσοῦν Μήλον, τὸ ὁποῖον ὅταν ἔγραφε, εὐρίσκειτο εἰς ἀναρρωσιν καὶ μὲ μεγάλην του λύπην δὲν ἠμποροῦσε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν χιονοπόλεμον — ἡ Μυστηριώδης Φύσις (καὶ αὐτὴ Κυρία!) ἡ ὁποῖα τρελλαίνεται «μὲ γκέτες μὲ γάντια καὶ μὲ σκούρον νὰ παῖξῃ ἐξω χιονιές, καὶ ἀφοῦ ζεσταθῆ ἀρκετὰ, νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ σπίτι, ὅπου περιμένει ἡ θερμάστρα ἀναμμένη καὶ τὸ τσάϊ ἔτοιμον» — ὁ Ἀειθεὺς, ἡ Ροδόπη κτλ. κτλ.

Ἄλλ' ἡ καλλιτέρα ἀπάντησις ἀπὸ αὐτὸν τὸν σωρὸν εἶνε τῆς Ἐαρινῆς Ἑσπέρας, ἡ ὁποῖα λέγει: «Εἰς μίαν τοιαύτην ἐρώτησιν ἡμεῖς ἐδῶ, δηλαδὴ οἱ Βλάχοι (ἡ Ἐαρινὴ Ἑσπέρα γράφει ἀπὸ τὸ Γαλάζιον,) ἂν ἔλωμεν νὰ παντήσωμεν

μέ' δλα όσα μάς εύχαριστούν, μάς χρειάζονται τουλάχιστον δέκα σελίδες, επειδή ό χειμώνας μας άρχίζει του 'Αγίου Δημητρίου και τελειώνει του 'Αγίου Γεωργίου. 'Αλλ' εγώ θα συντομεύσω τας εύχαριστήσεις μου, επειδή πολύ φοβούμαι την Θέμιδα (γράφει τον 'Ηφαιστον!) ή όποια χωρίς πολλά-πολλά και χωρίς να εξετασθ ή άπάντησις είνε καλή ή όχι, την πετ'ά εις τό καλάθι. ("Όχι, παίζουμε!) — Λοιπόν άπ' δλα περισσότερον μ' εύχαριστούν τ'ά χιόνια. Θά σας φανή παράξενον, αλλά τί με μέλει! (Καθόλου...) Μάλιστα όταν είνε πολλά, ώς ένα μέτρο τουλάχιστον. Τότε ενδύομαι σαν να είμαι διά την Σιβηρίαν, βγαίνω έξω με τ'άδελφά μου, αν έχω και φίλας μαζί μου τόσο τό καλλίτερον, και άρχίζομεν τόν πόλεμον με τ'ά χιόνια. Τί ώραία που είνε! 'Αχ! και να ήσουν πιδ κοντά, να σου πετούσα μερικέσ μπάλλεσ! Στοιχηματίζω ότι θά σ' ένικουσα...»

Η Δαιμαργη Κόρη (όνομα και πράγμα) άγαπ'ά τόσον πο-

«Τό 'Ελληνικόν Γραμματόσημον και ό Μικρός 'Αθηναίος.» (Σελ. 149, στήλ. α'.)

λύ τό χιόνι, ώστε από την πολλήν της άγάπην... τό τρώγει. «Η χαρά μου, μόλις χιονίση — γράφει, — είνε να βγω έξω με ένα ποτήρι και με ένα κουτάλι, και να τό γεμίσω χιόνι. 'Επειτα ρίχνω μέσα όλίγο ροσόλι τριαντάφυλλο, ή όλίγο κονιάκ, ή όλίγο κίρσ (που πηγαίνει καλλίτερον άπ' δλα) και τό τρώω. Δέν φαντάζεται τί νόστιμο που είνε! Σε βεβαιώ ότι τό προτιμώ άπ' δλα τ'ά παγωτά των ζαχαροπλαστείων — και φυσικά, άφού είνε παγωτόν που τό κατασκευάζει ό ίδιος ό Θεός.»

Τί διαφορά από τας χειμερινάς εύχαριστήσεις αυτού του είδους; έως την εύχαριστήσιν, την όποιαν αισθάνονται μερικοί άλλοι όταν, τώρα τόν χειμώνα, συλλογίζονται, εύεργετούν και άνακουφίζουν πτωχούς!... 'Ο σωρός των άλτρούστων αυτών δέν είνε μικρότερος από όιονδήποτε σωρόν έγωιστών. 'Αλλά θάναφέρω μόνον εκείνους που τα γράφουν καλλίτερα και που φαίνονται ειλικρινέστεροι. Διότι, καθώς σ'άς είπα και άλλοτε, έχω τό αδιόρθωτον ελάττωμα να δυσπιστώ εις τούς άγγελιομαούς των παιδιών... Λοιπόν, προτιμώ τώρα τόν χειμώνα την έλεημοσύνην: ό Μελαγχολικός 'Ερημίτης, ή Κυματίζουσα Σημαία, ή Χαρά των Γονέων, ό Δικέφαλος Αετός, ή Μαγευμένη 'Ακροθαλασσιά, ή Φιλόπατρις 'Ιάς, ό Μικρός Ραφαήλ κτλ. Μόνον από τ'ά ψευδώνυμα, τ'ά πολύ γνωστά σας, έννοείτε πόσον καλογραμμένοι είνε αυτάί άπάντησεις. Και αν δέν δημοσιεύω καμμίαν, είνε διότι δέν είξεύρω ποίαν να προτιμήσω. 'Όπωςδήποτε συνιστώ όλους τούς άνωτέρω εις τόν 'Επαινον της Διαπλάσεως.

Χάρην ποιικιλίας, άς ίδωμεν τώρα και τούς ποιικίλους, έκείνους δηλαδή οι όποιοι δέν έχουν ώρισμένην προτίμησιν, άλλ' άγαπούν δλα τ'ά χειμερινά θέληγτρα: χορούς, διασκευάσεις, βιβλία, θερμάστραν, τσάϊ, χιόνι, έκδρομάς και τ'ά

λοιπά άναριθμητα. 'Όλίγο άπ' δλα! 'Ιδού πρώτα-πρώτα τό Φιλήμα Σκιας, με μίαν ώραιοτάτην έπιστολήν, έπειτα τό 'Ασμα Νηρηίδος, (τό όποϊόν είνε πολύ δυστυχισμένον όταν ή βροχή τό αποκλείη εις τό σπίτι, αλλά και τότε καταγίνεται εις την ζαχαροπλαστικήν με συνταγές, και όποιος θέλει άς του γράψη να του στείλη μερικέσ) ή Πτωχική Καλύβη (ή όποια εις τό τέλος έρωτ'ά και... αν έλήθησαν αι 'Ασκήσεις της!) ό Ουδείς (ό όποϊός μόνον τ'ά μαθήματα δέν υποφέρει, διότι δέν τον άφίνουν να ήσυχάση και ναπολαύση) τό Αρχιζιζάνιον, τό όποϊόν τα λέγει ποιητικώτατα (μάλιστα για κείνο τό πουλάκι, που κελαιδούσε-κελαιδούσε επάνω 'ετό χιονισμένο σύρμα!) ή Παπαρούνα των 'Αγρών, ή Δωρίς Παρθένος (ή όποια δέν λησμονεί ούτε τό σαλέπι) ή 'Αγκυρα της Σωτηρίας, κτλ.

Ο ακόλουθος σωρός είνε... των ύπναράδων. 'Ως τύπος εμπορεί να μάς χρησιμεύση ή σύντομος και ειλικρινεστάτη έπιστολή του Μικρού Λεσβίου: «'Εκείνο τό όποϊόν περισσότερον μ' εύχαριστεί είνε όταν, τ'άς Κυριακάς, δέν σκέπτομαι ότι πρέπει να έγερθώ από τ'ης θ'ης πρωϊνής ώρας, (με αυτό μάλιστα τό ψύχος) αλλά δύναμαι, χωρίς τύψεις της συνειδήσεώς μου, να παραμείνω εις την κλίνην μέχρι τ'ης ενάτης.» 'Αλλά και ή Καρδιά των 'Ελλήνων, μολοντί τόν χειμώνα της άρσσει να περικυκλούται υπό τ'ης οικογενείας της και να εκπληρή όσον δύναται τό καθήκόν της (τούτο δε πάντοτε και παντού) όμως προτιμ'ά τόν γλυκύν πρωϊνόν ύπνον «όταν έξω φυσά και φίλο πέφτει χιόνι.» Η δε 'Αετομάχος, ή όποια άγαπ'ά επίσης τόν ύπνον, δέν θέλει πολύν, αλλά καλόν. Και καλός ύπνος μόνον τόν χειμώνα μάς δίδεται, διότι είνε τελειώς άπηλλαγμένος από

τά ένοχλητικά έντομα του καλοκαιριού, — κούριες, ψύλλους, σκνίπες, κουνούπια, που δέν υποφέρουνται...

Καλέ αυτά τ'ά παιδιά κοιτεύουν να με κάμουν να νυστάξω. Τόσον ώραία περιγράφουν τ'ά θέληγτρα του χειμωνιάτικου ύπνου, με τό ζεστό κρεβάτι και την άπουσίαν των αιμοθύρων έντόμων... Δυστυχώς θάργηνω να κοιμηθώ, διότι μένουν άκόμη άπαντήσεις πολλ'άι.

Υπάρχουν και άλλοι, οι όποιοι προτιμούν την χειμωνιάτικην νύκτα, άλλ' όχι κυρίως διά τόν ύπνον. Ναί μεν ό 'Αννίβας ό Καρχηδόσιος άγαπ'ά να κοιμάται, αλλά διά να βλέπη ώραία όνειρα. Νά, προχθές είδε ότι ήτο άληθινός 'Αννίβας, και διέβη τ'ά Πυρηναία και είρήλασε νικηφόρος εις την Ρώμην, — και άκόμη ότι έπ'ηρε τό Α' Βραβείον της Κυριακής. Η έπιστολή του είνε πολύ καλογραμμένη και θά τό ξεπερνέ, αλλά... δέν είνε δλωεδιόλου χειμερινή. 'Όνειρα δέν βλέπει κανείς και τό καλοκαίρι;

Τ'ες χειμωνιάτικες νύκτες με την μελέτην των, τό εύχάριστον διάβασμα, τ'ά παραμύθια της γιαγιάς, την οικογενειακήν συναστροφήν κτλ. άγαπούν τό 'Αέτιον 'Ομμα, ό 'Ασπ'η της Θάσου, ή Κωπηλάτης της Κόθρον, ό Ζαχαρίας Καβιδουλίτος, ή Διονυσία Πηγή (μολοντί αυτή άγαπ'ά και τόν περίπατον, συλλογίζεται και τούς πτωχούς,) ή Νοητή Ρουφαία (κάμνει και κάτι ύπανηγμούς, τούς όποιούς δέν ένόησα) ή Πέτρα Σκαρδάλου, ό Τυθεός και άλλοι πολλοί.

'Αλλά εις τ'άς οικογενειακάς συναστροφάς της χειμερινής νυκτός, όπως και τ'ης χειμερινής ήμέρας, βασιλεύει ή θερμάστρα. 'Όσην ποιήσιν σκορπίζει έξω τό χιόνι, άλλην τόσην σκορπίζει μέσα ή θερμάστρα, προπάντων όταν είνε τζάκι και καίεται με ξύλα... Αυτό τό ώραϊον χαρακτηρι-

στιχόν του χειμώνας δέν ήτο δυνατόν να τό λησμονήσουν οι φίλοι μας, εκ των όποιων πολλοί τό προτιμούν άπ' δλα. Δηλαδή, είτε ήμέραν είτε νύκτα, να κάθηνται κοντά 'ετή φωτιά, να διαβάζουν, νακούουν παραμύθια και... να ψήνουν κάστανα. 'Όλίγοι λησμονούν την τελευταίαν αυτήν λεπτομέρειαν, και εις τόν σωρόν, τό όποϊόν έχω τώρα ύπ' όψει μου, τ'ά κάστανα παίζουν ρόλον σπουδαϊόν. Η 'Ασπίς της 'Αθηνάς, ή Μεγαλοπρεπής Φύσις, ό Σιρ-Λά-Φαλουά, τό Ρόδον της Ανατολής, ό Τύλλος 'Οστιλ-λιος, ό Φάινωρ (ό όποϊός θέλει και κρασί — πράγμα τό όποϊόν άποδοκιμάζω, διότι μου φαίνεται ότι διά τ'ά παιδια τ'ά ποτά είνε περιττά...) ό 'Ελληνόπαις, τό Χρυσόφαρο και ή 'Ιρώ, φάλλουν τ'ά κάστανα εις όλους τούς τόνους. — Τό Πεπόνι της Μπάκραϊνας θέλει σόμπαν, ιστορίας και τόμους Διαπλάσεως. — Η Μαστίχα της Χίου άγαπ'ά να κάθεται με την αδελφούλα της κοντά 'στη φωτιά, και να τ'ης ζεσταίνη τ'ά παγωμένα χεράκια. — 'Ο Πρίγκιψ Τζάιλμας άγαπ'ά επίσης να κάθεται πλησίον τ'ης πατρικής έστίας «άπολαμβάνων τό εκ τ'ης πυράς θάλπος και αισθανόμενος τούτο ψαϋόν τό πρόσωπόν του.» — Η Χαρούμενη Καρδούλα είνε εύτυχής να διαβάζη 'ετή ζέστη τ' άγαπητά της φυλλάδια της Διαπλάσεως; αλλά την μεγαλητέραν εύχαρστησιν τ'ης έπροξένησεν ό εφετεινός χειμώνας, ό όποϊός τ'ης έχάρισε ένα ανεψάκι. — Τέλος τό 'Ανθος του Σολώμου άγαπ'ά «μίαν καλήν θερμάστραν, γεμάτην με πολλά ξύλα, τ'ά όποια να δίδουν λάμψεις με τ'ά ζωηρότερα χρώματα, να κάθεται άπέναντι και να ρουφά τό τσάϊ της σαν κανέναν Μανδαρινός πρώτης τάξεως, κτλ.» (Μά την άλήθεια, τό τσάϊ είνε πολύ προτιμώτερον από τό κρασί.)

Έρχονται τώρα οι φιλόσοφοι, οι διασκευαστικοί, οι άγαπώντες τόν χειμώνα διά τ'ά θεατρά του, τούς χορούς του κτλ. Η Κόρη του Αϊθέρος άγαπ'ά περίπατον με άμαξαν υπό λαμπρόν ήλιον, θεάτρον όπου να παίζωνται έξογα διδακτικά και ώφέλιμα δια παιδια, (που να τό εύρη αυτό;) bals d'entant, και άλλα πολλά. 'Αλλά και αυτή συλλογίζεται τούς πτωχούς, διά τούς όποιούς νομίζει ότι καμμία χειμερινή εύχαριστήσιν δέν ύπάρχει. — 'Ο Κναρούς Νεϊλος προτιμ'ά την έσπερινήν συναστροφήν, με όλίγους ξένους, με πολλήν ζέστην, με ιστορίας και με ανέκδοτα. — Τ'ης αυτής γνώμης είνε ό 'Αστερόεις Ουρανός, ό Δικηγόρος της Νεολαίας, ό Νίκος Κατερινόπουλος, (ό όποϊός άγαπ'ά πολύ τ'ας διασκευάσεις και όλίγον τ'ά μαθήματα, — έκτός των Γαλλικών του κ. Μπισσώ,) ή Ανθούσα Νεδτης, (ή όποια φαίνεται πολύ λυπημένη, διότι ή ηλικία της δέν της έπιτρέπει να πηγαίνη εις τούς χορούς,) ό Νυκτοκόραξ, (τόν όποϊόν εύχαριστεί περισσότερον μίαν χειμωνιάτικην καλωσύνην με λιακάδα, δια να κάμνη μακρινούς περιπάτους,) και τό Ασπ'μένο Κύμα, τό όποϊόν, ως γνήσιος 'Αθηναίος, άγαπ'ά περισσότερον τόν κυριακάτικόν πρωϊνόν περίπατον τ'ης Δενδροστοιχίας ή τ'ης όδοϋ Κηφισιάς; όπου πηγαίνει πάντοτε με την διδασκάλισάν του, διότι είνε μικρός και δέν εξέρχεται μόνος. (Η άπάντησις του πολύ καλογραμμένη.)

Τί αντίθεσις τώρα! Φαντασθήτε ένα Μεγιστέα, να προτιμ'ά άπ' δλα την εργασία! μίαν 'Ελένην Μάλλη βοηθούσαν την μητέρα της εις όλας τ'ας οικιακάς εργασίας και περιποιημένην τ'άδελφια της, που είνε πολύ μικρά! και μίαν 'Ελικωριάδα Παρθένον να κάμνη εργόχειρον έως να βραδυάση, και την νύκτα, που είνε τόσον μεγάλη, να αναγινώσκη τόμους Διαπλάσεως! Τί δλιγαρκείσ! Τούς θαυμάζω και τούς επαινών με όλην μου την καρδιάν!

Νά και ένας κυνηγός. Είνε τό Κύμα του Φαλήρου, τό όποϊόν γράφει «με όλην την παιδικήν του άφελειαν». Έχει όμως κ' ένα σύντροφον, — τόν Θεσσαλομάγγην, ό όποϊός μετά την μελέτην άγαπ'ά τό κυνήγι. Η άπάντησις του, υπό τύπον όνειρου, ώραιοτάτη. Συμφωνώ κ' εγώ, ότι τό κυνήγι είνε μία από τ'ας πρώτας χειμερινάς διασκευάσεις και όσάκις με τ'ά χιόνια, βλέπω ανθρώπους με στολήν κυνηγοϋ, τούς μακάρίζω — προπάντων όταν οι άνθρωποι αυτοί είνε νέοι... Δέν λέγω περισσότερα εις προηγουμένην Κυριακήν ενεφανίσθησαν και κυνηγοί, και είπαμεν τότε τ'ά δεόντα.

Έρχονται τώρα μερικοί άπαντήσεις μοναχάι των, δηλαδή μη όμοιάζουσαι με άλλας και μη άνήκουσαι εις σωρούς.

«Τό προτιμώ άπ' δλα τ'ά παγωτά των ζαχαροπλαστείων.» (Σελ. 150, στήλ. α'.)

Αυτάί είχαν φυλαγθή ιδιαιτέρως, και ό 'Ηφαιστος δέν ήμπόρεσε να βλάψη ούτε τ'ά περιθώρια των.

'Ακούσατε πως φιλοσοφεί τό Κίτρινο Ντόμιρο. «Μου άρσσει τό κάθε τί που δύναμαι να κάμω' ό,τι πέραν του δυνατού και του τριμύρας κατορθωτού, άνύπαρκτον. 'Ο,τι έκαμα χθές; διότι ήδυνάμην, μου ήρσσε. Δέν είμπορώ σήμερα; Προς τί να τό έπιθυμώ; Τό λησμονώ. Είμπορεί αύριον να δύναμαι άκόμη δλιγώτερον' ε, τότε θα περιορίσω άκόμη τ'ας κκ. όρέξεις μου. Με λέγε φιλόσοφον' άς λένε ότι θέλουν... Μάρσσει ή ζωή, μάρσσου δλα!» — Αυτό, καθαυτό, δέν είνε άπάντησις εις την έρώτησιν μας' αλλά τίποτε δέν έμποδίζει — ούτε τό κάπως βεβιασμένον της; λογοπαίγνιον — να είνε μία ώραία και ιδιόρρυθμος άπάντησις.

Η Καλή Φίλη τονίζει ένα ύμνον... εις την γάταν της. Τίποτε άλλο δέν της άρσσει τόσον τόν χειμώνα, παρά να κάμνη διάφορα παιγνίδια με την Ψιψίνα. Και επιλέγει τ'ά έξής, τ'ά όποια μου έκαμαν έντύπωσιν, δια την λεπτότητα και την άλήθειαν τ'ης παρατήρησεως: «Η γάτα είνε ζωον χειμωνιάτικον. Βγάζει μίαν ζέστην που μόνον τόν χειμώνα είνε εύχάριστη. Δοκίμασε να παίξης με την Ψισσαν σου τό καλοκαίρι, να την κρατήσης στην άγκαλιά σου, να την πάρης κοντά σου, να την χαϊδέψης... Τίποτε! θα δυσάρεστηθή. Ένώ τόν χειμώνα τί εύχάριστον που είνε! Νομίζεις ότι φορξές γούνα, ότι παίζεις μ' ένα ζωντανό ματσόν ή μουά. Πλέον καλοκαιρινόν μου φαίνεται τό σκυλί. Δέν είξεύρω... πιθανόν να έχω και λάθος.» — 'Όχι, μου φαίνεται ότι δέν έχεις λάθος, Καλή Φίλη. Τόν χειμώνα είνε ήδονή να παίζη κανείς με την γάταν του... όταν μάλιστα εις την άτμόσφαιραν ύπάρχη ήλεκτρισμός και ή γούνα της βγάζει σπινθές. Η άπάντησις του 'Ελληνος 'Αθλητοϋ ήμπόρεσε να συ-

νομισθη εις μίαν φράσιν: «Κατὰ τὰς περιστάσεις.» Βρέχει; διάβασμα κοντά εις τὴν θερμάστραν. Χιονίζει; χιονοπόλεμος, χιονοπλαστική, κτλ. Εἶνε λιανάδα; Περίπατος ἀργός και ρεμβώδης. Κάμνει ψυχός; Περίπατος τρεχάτος και χωρίς ρεμβασμούς. Εἶνε βράδυ; θέατρον, χορός, συναυλία. Λείπουν αὐτά; Συναυλία ρογγαλητῶν εις τὸ κρεβάτι. Ἴδου ὀλόκληρον πρόγραμμα χειμερινόν, ἀλλὰ χωρίς καμμίαν προτίμησιν.

Τὸ Ὀρεκτικὸν Ραπανάκι ἐπίσης, με πολλὴν εὐγλωττίαν, ἀριθμῶν τὰς χειμερινὰς ἀπολαύσεις, ἀλλ' ἔχει και μίαν προτίμησιν. Τί νομίζετε; Νὰ ἐνθυμηθῆται, ἐν καιρῷ χειμῶνος, τὰς ὠραίας ἀπολαύσεις... τοῦ καλοκαιριοῦ! — Ὁ Δάντης εἶπεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερα λύπη παρά νὰ ἐνθυμηθῆται κανεὶς, ἐν καιρῷ δυστυχίας, τὴν παρελθοῦσαν εὐτυχίαν του. Ἄλλ' ὅταν κανεὶς ἐνθυμηθῆται ἐν καιρῷ χειμῶνος τὸ καλοκαίρι, δὲν ἐνθυμῆται μόνον παρελθοῦσαν εὐτυχίαν, ἀλλὰ... και μέλλουσαν. Καὶ ἐκ τούτου ἡ χαρὰ του.

Ἡ Ἀύρα τοῦ Πηλίου, ἐκτὸς τῶν ἄλλων διασκεδάσεων και τῆς συναναστροφῆς τῶν φίλων τῆς (τὰς ὁποίας ὁμως στερεῖται πρὸ πολλοῦ,) τὴν εὐχαριστεῖ τὸ εἶξῃ: ὅταν βλέπῃ τὴν γῆν σκεπασμένην ἀπὸ χιόνι, νανοίγῃ ἀθροῦτως τὸ παράθυρον και νὰ ρίπτῃ εἰς τὰ δυστυχισμένα πουλάκια ψυχία και κόκκους, και νὰ προσπαθῇ νὰ τ' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν παγίδα ἢ τὴν ἰξόδεργαν κανεὶν; σκληροῦ παιδίου. Πολὺ ὠραία και διασκεδαστικὴ ἀσχολία, και καθαυτὸ χειμωνιάτικη — διότι τὰ πουλάκια τὸ καλοκαίρι εὐρίσκουν ἀπ' ὅλα.

Χωρὶς ἄλλα σχέδια τώρα, θὰ ντιγράψω τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μαλκούλας Σιακῆ. Εἶνε πρωτότυπος εἰς τὴν ιδέαν τῆς, ἀφελῆς και χαριτωμένη:

« Ἀγαπητὴ Διάπλασις,

« Πάντοτε, και ἰδίως τώρα τὸν « Τὰ δυστυχισμένα πουλάκια. » (σ. 152, στ. α') χειμῶνα, μ' ἀρέσει νὰ εἶμαι μεγάλη δηλαδὴ νὰ εἶμαι εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἀδελφῆς μου, δεκαοκτῶ ἐτῶν, νὰ μὴν πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον, (μὴ νομίσῃς ὁμως διὰ τοῦτο ὅτι εἶμαι καμμία ἀμελής, θεὸς φυλάξοι!) νὰ εἶμαι ὅλη τὴν ἡμέραν μαζί με τὴν μαμὰ, νὰ τὴν βοηθῶ εἰς ὅλα και νὰ πηγαίνω μαζί τῆς εἰς τὰς ἐπισκέψεις και εἰς τὸν περίπατον. Ἀλλὰ καλλίτερα ἀπ' ὅλα μ' ἀ-

ρέσει νὰ εἶμαι μαζί τῆς εἰς τὸ νυχτερί. Ἄ! τί ὠραία ποῦ εἶνε τὸ νυχτερί! Νὰ βάνωμε τὰ μικρά, (ἐμένα δηλαδὴ και τὸν μικρὸν ἀδελφόν μου Μίμη) νὰ κοιμηθοῦν, και ἔπειτα νὰ καθήμεθα γύρω εἰς τὴ φωτιά χωρίς ἐννοίεσ γιὰ τὰ μαθήματα, ὅλες με τὰ ἐργάχειρα, νὰ κεντοῦμεν γρήγορα-γρήγορα, και ἡ μαμὰ νὰ διηγῆται ὠραία πράγματα. Ἄ, αὐτὸ εἶνε τὸ δεινὸ μου. Ἀλλὰ ποῦ ἀκόμα, ἔχω χρόνια και χρόνια νὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο, ἀφοῦ εἶμαι ἀκόμα εἰς τὴν πρώτην τοῦ Ἑλληνικοῦ. »

Διὰ τὴν Ἀνελπιστοῦ Χαράν, δὲν ὑπάρχει εὐχαρίστησις τὸν χειμῶνα. Καὶ ξεύρετε διατί; Διότι αἱ χιονίστρες δὲν τὴν ἀφίουν νὰ πολαύσῃ τίποτε ἀπὸ τὸν Νοεμβρίον καλὴ ἀρχή, εἰς τὸν Μάρτιον καλὸν τέλος. » Ἐντούτοις και ὁ πιδ δυστυχῆς ἄνθρωπος ἔχει τὴν χαρὰν του. Καὶ ἡ χαρὰ τῆς Ἀνελπιστοῦ Χαράς εἶνε ὅταν βρέχῃ. « Μόλις ἰδῶ—λέγει, —τὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου νὰ ψιγαλισθῇ, στοῦπ!.. στρώνομαι δίπλα με τὴ Διαπλασοῦλα. Ὅχι χιονίστρες δὲν αἰσθάνομαι τότε, ἀλλὰ και νὰ με σφάζουν δὲν θὰ πονέσω. » Ἀλλὰ και ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη προτιμᾷ, ὅταν βρέχῃ, νὰ σεργιανίζῃ στὸ δρόμο, ἀλλὰ—ἐννοεῖται—μὲ μίαν ὑπερμεγέθη ὑμβρέλλα, ὡστε μόνον τὸν κρότον τῆς βροχῆς νὰκούῃ και αὐτὸ τῆς φθάνει... (Αὐτὸ ἔλειπε, και νὰ βρέχεται!)

Και μένει τελευταία ἡ ὕψ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ὠραιοτάτη ἀπάντησις τῆς Ἀθῶας Καρδίας, τὴν ὁποίαν ἐπίσης ἀντιγράφω:

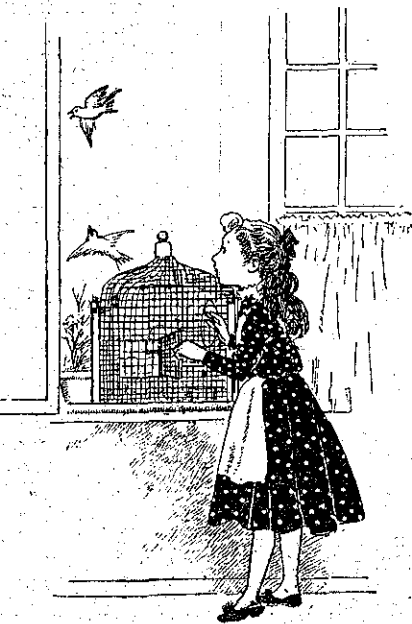
« Ὁ ἥλιος πάει νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λοφίσκου ποῦ εἶνε σκεπασμένη ἀπὸ δάσος με μεγάλα και ὕψηλά δένδρα... Μὰ τί ἥλιος Θεέ μου! χωμένος μέσα σ' ἐκάτι πυκνὰ και ὀλόμαυρα σύννεφα, πιδ πυκνὰ και σκουῖρα ἀπὸ τὰ μεγάλα και ὕψηλά δένδρα που σκεπάζουν τὴν κορυφὴν τοῦ λοφίσκου. Ὅσο κατέβαιναν ὁ ἥλιος, τόσο ἐπύκνωναν τὰ ὀλόμαυρα σύννεφα και ἀπλωναν σὰν πελώριες μαύρες φτεροῦγες, ὡς ποῦ ἐγέμισε ὅλο τὸ ἀπέραντο πλάτος τοῦ οὐρανοῦ! «Κάπου κάπου ἀνοίγαν τὰ μαῦρα και χονδρὰ χεῖλη τους και ἀφίαν νὰ φανῇ μίαν ἀστραπὴν σὰν ἓνα χαμόγελο γιὰ τὸν καίμενον τὸν ἥλιο, ποῦ πῆγαινε νὰ κοιμηθῇ χωμένος σ' τὴν μαυρίλα! Καὶ βέβαια τὸν ἐλυποῦντο γιατί μὲλις ἐθάθηκε καὶ ἡ ὕστερη ἀχτινὰ του ποῦ φαινότανε μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα, τὴν ἴδια στιγμὴ ἀρχίσανε κἀτι δυνατὲς βροντῆς, σὰν νὰ χτυποῦσαν χίλια κανόνια μαζί.

« Τὰ καίμενα τὰ πουλάκια! ἐννοιωθῶν τί κακὸ εἶνε ὅταν θυμῶνουν τὰ σύννεφα, και ἔτρεγαν σ' τὲς φωλίσσες των νὰ κρυφθοῦν! Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο... μὲλις καὶ ἐπρόφθασαν, και ἀμέσως ἀρχίσαν νὰ πέφτουν κἀτι χονδρῆς χονδρῆς σταλαγματιῆς νερό! Καὶ ἀρχὰς ἔπεφταν ἀραιὰ, ἀλλὰ ὕστερα, ἐπύκνωναν καὶ ὅσο πῆγαιναν με περισσότερη δύναμι ἐπεφταν ἴνομίζες πῶς θὰ χαλάσουν τὸν δρόμον αἱ κορυφῆς τῶν δένδρων ἐλύγιζαν! Καὶ τί βορῆς ποῦ φύσας! ἐνόμιζες πῶς ὅλα τὰ φείδια και τὰ θηρία ἐμούγγριζαν! Μὰ ἀκόμη πιδ δυνατὰ, πιδ ἀπηλπισμένα βόγγας ἢ θάλασσα με τί δύναμι ποῦ ἔσπασε τὸ κύμα!

« Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἄγριο μεγαλεῖο που ἐδειχνεν ἡ φύσις και ποῦ το ἐθαύμαζα μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ τοῦ παραθυριοῦ μου, συλλογιζόμενον τί ἄλλο πιδ ἔξοχο και πιδ θαυμάσιο θέαμα βλέπομε ἐδῶ σ' τὴν ἔξοχῃ.

« Διάφορα παιγνίδια με τὴν Ψιφίνα. » (Σελ. 151, στήλ. β'.)

« Ἀφοῦ ἐσυλλογίσθηκα πολλὴ-πολλὴ ὥρα, ἐννοίωσα πῶς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ θύελλα δὲν μ' εὐχαριστεῖ περισσότερο τὴν τῶρα τὸν χειμῶνα. »

Ἡ κυρία Διάπλασις, ἀφοῦ ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τῆς τὸ κατέρωθμα τοῦ Ἡραίστου, τὴν λογοδοσίαν μου, τὰ σχέδια μου, τὰς ἀπαντήσεις σας, τοὺς ὅρους τῆς Κυριακῆς και τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, προέβη εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων και κατέστρωσε τὸν κατάλογον τῶν ὁποίων παραθέτω:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθῶα Καρδία [12Ε]
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μολκούλα Σιακῆ [10Ε]. — Δευκὴ Νυῆ [10Ε]
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίτρινο Ντόμινο [8Ε]. — Καλὴ Φίλη [7Ε]. — Ἐριανὴ Ἑσπέρα [7Ε].
- Ἀ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) Παλλάς. — Ἑλλήν Ἀθλητῆς. — Ὀρεκτικὸ Ραπανάκι. — Αὐρα τοῦ Πηλίου. — Ἀνελπιστοῦ Χαρά.
- Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης. — Κυματίζουσα Σκιαία. — Χαρὰ τῶν Γονέων. — Δικέφαλος Ἄετός. — Μαγευμένη Ἀκροθαλασσία. — Φιλὸπατρις

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Κατέβησαν ἀπὸ τὰ ἐξάρτια και ἐστάθησαν σχεδὸν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ποταμοῦ. Οἱ κορμοὶ δὲν ἀπείχον παρά ἑκατὸν περίπου βήματα.

— Νὰ ἔλθω κ' ἐγώ, ἐξάδελφε; ἡρώτησεν ὁ Ἀλόνησος.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουργῆς, προλαμβάνων τὴν ἀπάντησιν τοῦ Δὸν Ραφαήλ. Ἐμεῖς οἱ δύο εἴμαστε ἀρκετοὶ εἰσεῖς, προσέχετε μὴ φανοῦν οἱ ἐχθροὶ μας.

Τὸ ρεῦμα παρέσυρε τοὺς κορμοὺς πρὸς τὸ μέρος τῆς βυθισμένης ἀκάτου. Ὁ Γιαρουργῆς, πιασμένος με τὸ ἓνα χεῖρ ἀπὸ τὰ ἐξάρτια, τοὺς ἐπερίμενε, σφίγγων εἰς τὴν δεξιάν του ἓνα σχοινί, τοῦ ὁποίου τὴν μίαν ἄκρην εἶχε δεσθῆ γύρω εἰς τὴν μέσην του.

— Ἀφέντη, εἶπε γρήγορα-γρήγορα, ἐγχειρίζων εἰς τὸν σύντροφόν του τὴν ἄλλην ἄκρην. — Βαστάτε καλά, και τραβήξτε με, ἂν με πάρῃ τὸ ρεῦμα! . . .

Ὁ πρῶτος κορμὸς ἦτο πλησίον, σχεδὸν ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ τὸν ἰστόν. Ὁ Γιαρουργῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε ζαρώσῃ καθὼς τίγρις ἐνεδρεύουσα, ἐτινάχθη ἔμπρὸς κ' εὐρέθη καθισμένος ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον.

Ταχὺς καθὼς ὁ κεραυνός, ἔδραξε τὸν πέλεκυν και τὸν ἐνέπηξεν βαθύτατα εἰς τὸν δεύτερον κορμὸν, ποῦ κατέβαινε μετὰ τὸν πρῶτον.

— Τραβάτε, ἀφέντη! ἐφώνησεν.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλόνησου, ὅστις εἶχε καταβῆ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸ κέρας, ἀφίσας εἰς τὸν ἰατρὸν τὴν φροντίδα νὰ προσέχῃ μήπως ἐμφανισθοῦν οἱ Ἰνδοί, ἔσυρε τὸ σχοινίον, και μετὰ τινὰς στιγμῆς, τὰ δύο δένδρα εὐρίσκοντο δεμένα κοντὰ εἰς τὸν ἰστόν.

Ἰάς. — Μικρὸς Ραφαήλ. — Ἄετομάχος. — Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες. — Ὁραία Λευκάς. — Μικρὸς Λέσβιος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) Αἴμος. — Φρὰ Διάβολος. — Αἰόλος. — Ἀγγελοῦ τῆς Ἑλπίδος. — Δαίμαργη Κέρη. — Ἀρχιζιζάνιον. — Ἄσμα Νηρηίδος. — Φίλημα Σκιας. — Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ. — Ἀσημένιο Κύμα. — Ζωηρὰ Ἀκανθουλία. — Ἀσπρος Ἀράνης. — Μικροῦτσικος. — Δόξα τῆς Ἑλλάδος. — Βυζαντινὸ Ἀηδόνι. — Κυρία Σκαρφαλόστρα. — Ἀννίδας ὁ Καρχηδόσιος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν μ' ἐν [Ε].

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΕΝΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Εἰς ποίαν χώραν και εἰς ποίαν ἐποχὴν (αἰῶνα) θὰ ἠθέλατε νὰ ζῆτε;

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Μαΐου. Αὐστηρῶς, ἀμειλίτικως, θάπορρηθοῦν ὅσαι θὰ ὑπερβαίνον τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, καθὼς και ὅσαι δὲν θὰ εἶνε γραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, με τὴν ἐπιγραφὴν « Ἀπάντησις εἰς τὴν Δεκάτην Ἐνάτην Κυριακὴν. »

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως. Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

— Νὰ ἡ σχεδιά μας, εἶπεν ὁ Γιαρουργῆς με θριαμβευτικὸν ὕφος. Δέν μας μέλει τώρα, ἂς ἔλθουν οἱ κἀριβοὶ νὰ μας φᾶνε!

Καὶ ἐστερέωσε καλά μαζί τοὺς δύο κορμοὺς, χρησιμοποιοῦσας τοὺς δύο πα-

ρατόνους διὰ νὰ τοὺς δεσθῇ.

— Βελάσκε, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, μήπως βλέπετε τίποτε εἰς τὴν ὄχθην; δὲν ἐφάνη κανεὶνας Ἰνδοί;

— Κανένα δὲν εἶδα.

— Λοιπὸν, κατεβήτε και σεῖς. Ἡ σχεδιά μας περιμένει.

— Καθήσετε εἰς τὸ κέντρον, και προσέχετε μὴν βουτᾶτε τὰ πόδια σας, διότι θὰ σᾶς τα καταστρέψουν οἱ κἀριβοὶ! εἶπεν ὁ Γιαρουργῆς, ὅταν κατέβη και ὁ ἰατρός.

— Καὶ οἱ καίμανοι; ἡρώτησεν ὁ Ἀλόνησος.

— Θὰ τοὺς ἀποκρούσωμεν με τὰ τουφέκια μας, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Ἐμπρὸς! Ἐπεβίβασθη-

« Ἐμάχευε τηροὺς κλάδους και τοὺς ἐσώρευεν. » (Σελ. 154, στ. β'.)

την παρέσυρεν. Ο Γιαουρής όμως, ο οποίος είχε άποσπασή τὸ κέρασ τοῦ ἐπιδρόμου, τὸ μετεχειρίζετο ὡς κοντάρι διὰ τὰ τὴν διευθύνη, ὅσον ἦτο δυνατόν, πρὸς τὸ μέρος τῆς ὄχθης.

Αἱ δύναι τοῦ καταράκτου ἐκλυδώνιζαν τοὺς δύο κορμούς, καὶ τοὺς ἔκαιναν νὰ περιστρέφονται, ἀλλὰ δὲν κατώρθωναν οὔτε νὰ τοὺς χωρίσουν οὔτε νὰ τοὺς ἀνατρέφουν. Οἱ ναυαγοὶ εἶχαν ἤδη διανύσει τριακόσια ἕως τετρακόσια βήματα, πλησιάζοντες ἀργά-ἀργά πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθη, ὅταν ὁ Ἀλόνας εἶδε τὰς ἄκρας μερικῶν μεγάλων οὐρῶν, ποῦ ἔβγαιναν ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, καὶ μετ' ὀλίγων κατὶ σπόμενα μεγάλα καὶ ὀπλισμένα μὲ τρομερὰ δόντια.

— Φυλαχθῆτε! ἐφώναξε. Οἱ καϊμάνοι μᾶς κυνηγοῦν!

— Ἐτοιμάσετε τὰ τουφέκια σας, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Μόλις ἐδόθη ἐκείνη ἡ διαταγή, καὶ ἕνας τεράστιος καϊμάνος ὠρμησε πρὸς τοὺς δύο κορμούς, ζητῶν ν' ἀναβῆ ἐπάνω εἰς αὐτούς. Ἡ σύγκρουσις ἦτο τόσο σφοδρά, ὥστε οἱ τέσσαρες ναυαγοὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τιναχθοῦν εἰς τὸν ποταμόν.

Ὁ Γιαουρής ὅμως ταχέως εὐρήκε τὴν ἰσορροπίαν του. Βλέπων ὅτι ὁ καϊμάνος ἦτο πολὺ κοντά, ἐσήκωσε τὸν πέλεκυν καὶ τὸν κατέφερεν εἰς τὸ κρανίον τοῦ ἀμφιβίου μὲ δύναμιν ὑπεράνθρωπον.

Ἡκούσθη ὁ κρότος τοῦ σπασίματος τόσοσ δυνατός, ὡς νὰ ἐσχίζεν ὁ πέλεκυς κανένα θώρακα, καὶ τὸ τέρᾶς ἔπεσε καὶ ἔγινεν ἄφαντον μέσα στὰ νερά.

Ἄλλοι ὅμως τέσσαρες ἢ πέντε καϊμάνοι ἤρχοντο πρὸς τὴν σχεδίαν, μὲ ἀνοικτὰς τὰς γνάθους των, ἔτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ αὐτοί.

— Πῦρ! ἐβρυχήθη ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Ἐπυροβόλησαν ὀμαδὸν καὶ οἱ τρεῖς. Τὰ ἀμφίβια, τρομαγμένα ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἀστραπάς καὶ βροντὰς τῶν ὀπλῶν, πληγωμένα ἀπὸ τὰς σφαιράς, ποὺ εἶχαν εἰσδύσει εἰς τοὺς φάρυγγας των, ἔφυγαν, ἄλλο ἐδῶ καὶ ἄλλο ἐκεῖ.

— Δύναμις, Γιαουρῆ! ἀνεβόησεν ὁ ἰατρός. Ἐβίβα κοντὰ στὴν ὄχθη.

Ὁ Βελάσκος εἶχε δίκαιον. Ἡ ὠθησις τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὁ πρῶτος καϊμάνος, εἶχε κάμη τὴν σχεδίαν νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν ξηράν. Δὲν ἐπέρασε μάλιστα πολλὴ ὥρα, καὶ ἡ σχεδία ἐστάθη.

— Ἐκαθήσαμεν; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Εἴμαστε στὰ ρηχά, ἀπήντησεν ὁ Γιαουρής, ὅστις εἶχεν ἤδη βυθομετρήσῃ τὸν ποταμόν μὲ τὸ κοντάρι του.—Τὸ βάθος εἶνε μόνον δύο ποδάρια.

— Καταβαίνομεν λοιπόν.;

Ἐγκατέλειψαν ὅλοι τοὺς δύο κορμούς

καὶ ἐστάθησαν ὀρθοὶ εἰς μίαν σύρτιν ἀπὸ ἄμμο, ἡ ὁποία ἐφθάνεν ἕως τὴν ὄχθη.

Ἐἶχε νυκτώσῃ καλὰ πλῆθος, ὅταν οἱ ναυαγοὶ ἐπάτησαν εἰς τὸ στερόν ἔδαφος. Διενυκτέρευσαν ἀγρυπνοὶ ὑπὸ τὰ δένδρα, διότι ἠκούοντο πολὺ πλησίον βρυχηθμοὶ ἀλλόκοτοι. Ὅταν τέλος ἔφεν ἡ αὐγή, ὁ Δὸν Ραφαήλ εἶπε:

— Πᾶμε νὰ ἐπιθεωρήσωμεν αὐτὴν τὴν ὄχθην καὶ ἔπειτα θὰ σκεφθῶμεν πῶς θὰ ναυηγήσωμεν ἐκ νέου τὴν λέμβον μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' ΤΟ ΦΩΜΙ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Τὸ μέρος ὅπου εἶχαν ἀποβιβασθῆ, ἦτο μία ἐπιμήκης λωρὶς ξηρᾶς, πλάτους εἴκοσι τὸ πολὺ μέτρων, σκεπασμένη ἀπὸ μεγάλα δένδρα καὶ τεράστια βαμβοῦ, ὀπισθεν τῆς ὁποίας ἐξετείνετο μία ἀπέραντος ἐλώδης σαβάννα. Τὰ δένδρα τοῦ στενοῦ ἐκείνου ἰσθμοῦ, ὅστις ἐχώριζε τὰ ὕδατα τοῦ Ὁρενόκου ἀπὸ τὰ τέλματα, ἦσαν κατοικημένα ἀπὸ σιμῆν ποικίλων πτηνῶν, κυρίως παπαγάλων καὶ κολιβριῶν. Ἐλεπαν ὅμως τὰ τετράποδα ζῶα καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ τετράχειρα, τὰ ὁποία εἶνε τόσοσ πολυάριθμα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὁρενόκου, δὲν ἐδιδαν κανὲν σημεῖον ζωῆς μὲ τὰς παραχόρδους κραυγὰς των. Καὶ μόνον ἐν ζεῦγος σαίμων ἢ οκιοουροπιθήκων, ἐχοροπηδοῦσαν ἀνάμεσα εἰς τοὺς κλάδους μᾶς λατάνας καμάρας, ἡ ὁποία εἶνε κομψὸν ἀναρριχώμενον φυτόν, φορτωμένον μὲ ποικιλόχρωμα ἄνθη.

— Ἦσυχος τόπος... εἶπεν ὁ Ἀλόνας.

— Καὶ ἀσφαλῆς, ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρός. Αὐτὴ ἡ ἐλώδης σαβάννα δὲν εἶνε κατὰλληλον ἔδαφος διὰ τοὺς μυστηριώδεις ἐχθρούς μας, νὰ μας στήσουν ἐνέδρας.

— Ομιλήσε, Γιαουρῆ, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἄς ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τῶν δασῶν.

— Πρῶτὰ ἀπ' ὅλα, ἄς φροντίσωμεν διὰ μονόξυλον, εἶπεν ὁ Ἰνδός. Νά, ἐκεῖ κάτω, ἕνα μεγάλο βαμβοῦ κατὰλληλον...

— Εἶνε χονδρὸ σὰν βαρέλα, εἶπεν ὁ Ἀλόνας. Εἶνε εὐκόλον νὰ κοπῆ;

— Ἀδύνατον διὰ τὸν λευκὸν ἄνθρωπον, ὄχι ὅμως διὰ τὸν Ἰνδόν, ἀπήντησεν ὁ Γιαουρής.

— Δὲν το κόβει ὁ πέλεκυς;

— Οὔτε σημάδι δὲν του κάμνει. Αὐτὰ τὰ βαμβοῦ εἶνε ἐλαφρά, ἀλλὰ σκληρότατα.

— Πῶς θὰ κάμης λοιπόν διὰ νὰ καταβάλης αὐτὸν τὸν γίγαντα;

— Θὰ το δῆτε, ἀπήντησεν ὁ Γιαουρής.

Ἐμάζευσεν ξηροὺς κλάδους, καὶ τοὺς ἐσώρευσεν εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ βαμβοῦ, καὶ κατόπιν ἔβαλε φωτιά.

— Ἐτοιμον! εἶπε. Τὸ ξύλο θὰ καῖ

σιγά-σιγά καὶ ὁ κολοσσός θὰ πέσῃ ἀπὸψε. Εἰς τὸ ἀναμεταξύ, ἄς ἀρχίσωμε νὰ ψάξωμε διὰ τροφίμα, διότι μᾶς χρειάζονται διὰ τὸ ταξεῖδι.

— Ποῦ θὰ τα βρούμε; εἶπεν ὁ Ἀλόνας. Δὲν βλέπω παρὰ πουλιά ἐδῶ.

— Τὸ δάσος ἔχει πολλὰ πλούτη καὶ θησαυρούς διὰ τὸν Ἰνδόν, ἀπήντησεν ὁ Γιαουρής. Ἐσεῖς κυττάξετε τὸ κυνήγι, κ' ἐγὼ μὲ τὸν ἀφέντη θὰ φροντίσωμεν διὰ τὸ ψωμί.

— Ψωμί ἀπὸ κραιβοφοίνικα ἴσως;

— Ὅχι, ἀλλὰ ψωμί τῆς μαριόκας, ἀπήντησεν ὁ Γιαουρής.

— Ἐλπίζεις νὰ εὕρῃς ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ μὲ δύσπιστον ἦθος.

— Ἐδῶ, ὄχι, ἀλλὰ κοντὰ στὸν καταράκτην, νά. Ἐναν καιρὸν εἶχαν ἐκεῖ μοναστήρι οἱ λευκοὶ καλόγηροι, καὶ γνωρίζω ὅτι οἱ Ἰνδοὶ πηγαίνουν ἐκεῖ ἀκόμη καὶ μαζεύουν μαριόκας.

— Θὰ ἔλθω μαζί σου, εἶπεν ὁ Ἀλόνας. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ φυτὸν καὶ νὰ ἰδῶ πῶς βγάζουν τὸ ἀλεύρι του.

— Δὲν ἔχομεν ὅμως οὔτε κόλουβρο, οὔτε κόνικον, οὔτε καν ταψὶ σιδηρένιον διὰ νὰ το ψήσωμεν, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὁ Γιαουρής θὰ εὕρῃ ἀπ' ὅλα, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. Ἐμπρὸς λοιπόν.

— Μὰ ἐγὼ πεινῶ, εἶπεν ὁ Ἀλόνας. Τὸ δάσος δὲν εἴμπορεῖ νὰ χαρίσῃ τίποτε εἰς τὸν Ἰνδόν;

Ὁ Γιαουρής ἔριψε γύρω του ἐν βλέμμα, κατόπιν ἔπιασε τὸ φλασκί, τὸ ὁποῖον ὁ ἰατρός εἶχε κρεμασμένον εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ εἶπε.

— Τὸ δάσος σὰς προσφέρει γάλα.

— Εἶδες πούθενά καμμιά ἀγελάδα; ἠρώτησε γελῶν ὁ Ἀλόνας.

Ὁ Γιαουρής δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ ἐπλησίασεν ἕνα μεγάλο δένδρον μὲ λειὸν κορμόν, ὕψηλόν 25 ἕως 30 μέτρα, μὲ κοκκινωτὸν φλοῖον καὶ μὲ κλάδους φορτωμένους ἀπὸ κιτρινωποὺς καρπούς στρογγυλοὺς καὶ μεγάλους σὰν πορτοκάλια.

— Εἶνε μιμαϊροῦ ἀμερικανική, εἶπεν ὁ ἰατρός. Θὰ πιούμεν γάλα ἐξοχον, σὰν τῆς καλλίτερης ἀγελάδας.

Ὁ Ἰνδός εἶχε σύρῃ τὸ μαχαίρι του καὶ εἶχε κάμη εἰς τὸν κορμόν ἐκείνου τοῦ δένδρου μίαν βαθεῖαν ἐγκοπὴν. Εἰς τὴν στιγμὴν ἀνέβρυσεν χυμὸς γαλακτώδης, ὁ ὁποῖος ἐγένετο τὸ φλασκί τοῦ ἰατροῦ.

— Δικό σας! εἶπεν ὁ Ἰνδός, ἐγγερίζων τὸ φλασκί εἰς τὸν Ἀλόνα. Πιέτε!

Ὁ νεανίας, μετὰ μικρὸν διασταγμόν, κατέβασε δύο ἢ τρεῖς ρουφηξίς.

— Μὰ, αὐτὸ εἶνε ἀληθινὸ γάλα! ἀνέκραξεν. Ὡ! τί εὐεργετικὸν δάσος!

Ποῖός εἶδε ποτὲ τὰ δένδρα νὰ κάμνουν χρέη ἀγελάδων;

— Πιέτε το, εἰδεμὴ θὰ φύγῃ ὁλος ὁ χυμὸς, εἶπεν ὁ Ἰνδός.

Ὁ Ἀλόνας ἀδειασε τὸ φλασκί. Κατόπιν ἔπιαν οἱ δύο ἄλλοι λευκοὶ καὶ τελευταῖος ὁ Γιαουρής.

— Δρόμο τώρα! εἶπε.

Ἀνακτῆσαντες δυνάμει μ' ἐκεῖνο τὸ γάλα, ἐξεκίνησαν, καὶ ἀφοῦ ἐπέρασαν τὴν μακρὰν γλώσσαν τῆς γῆς, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸν ποταμόν ἀπὸ τὸ τέλμα τῆς σαβάννας, ἐφθασαν εἰς τὸ μέγα δάσος, τὸ ὁποῖον ἐκεῖτο παρὰ τὸν καταράκτην.

Ὁ Γιαουρής ὠδήγησε τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δρυμοῦ, καὶ ἐστάθη εἰς τὸ σύνορον μᾶς ἐξαίθερας, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο ἀκόμη τὰ ἐρείπια μερικῶν καλυβῶν. Ὀλόγυρα τὸ ἔδαφος ἦτο δενδροτομημένον ἐπὶ μεγάλῃς ἐκτάσεως καὶ ἔφερον ἀκόμη ἴχνη καλλιέργειας. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἦσαν φυτευμένοι κοκκοφοίνικες, ἡμίγυροι τώρα βαναναί φορτωμένοι μὲ καρπούς γλυκυτάτους καὶ ἀρωματώδεις.

Ἰσθμοὶ βατόλου, τῶν ὁποίων τὰ φύλλα, ὅταν βρασθοῦν εἰς ἀφέψημα, πρᾶνουν τοὺς πυρετούς, φυτὰ καπνοῦ, τὰ ὁποία ἄλλοτε εἶχον χρησιμεύσει, φαίνεται, εἰς τοὺς ἱεραποστόλους πορτοκαλαί, κέδροι, μάγγλια, καμπτόμενα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καρπῶν των, τὰ ὁποία εἶνε ἐξαιρετὰ καὶ εὐχημα, ἀλλὰ ποτισμένα μὲ ἐλαφρὰν γεῦσιν τερεβινθίνης, μερικὰ κακάδενδρα καὶ καφεόδενδρα, ἀλλὰ ἀπεριποίητα καὶ δι' αὐτὸ ὄχι τόσοσ καρποφόρα.

Ὁ Γιαουρής δὲν ἐγύρισε νὰ ἰδῆ ἐκεῖνα τὰ δένδρα. Ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος μερικῶν θάμνων, ἀνέσκαψε γρήγορα τὸ χῶμα καὶ ἀνέστυρεν ἕνα μεγάλο βολβὸν ὁμοιάζοντα μὲ πατάταν, ἐνῶ συγχρόνως ἐφώναζεν:

— Μαριόκα!... ἐξησφαλίσθη τὸ ψωμί μας.

— Καὶ εἶνε καλὴ αὐτὴ ἡ μαριόκα; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνας.

— Ἐξίτηρη! ἀπήντησεν ὁ ἰατρός.

— Ἄς τὴν δοκιμάσωμεν.

— Ἐτρελλάθηκες! ἀνέκραξεν ὁ Βελάσκος. Ἄν τὴν φᾶς ἔτσι, θὰ πεθάνης.

Ὁ Ἀλόνας τὸν ἐκύτταξε κατὰπληκτος:

— Περιέχουν δηλητήριο αὐτοὶ οἱ βολβοί;

— Ἰσχυρότατον, μικρὸ μου. Ἄρκει μικρὰ δόσις ἀπὸ τὸν χυμὸν των διὰ νὰ προξενήσῃ ἐμετούς, σπασμούς, πρήξιμον τοῦ σώματος καὶ ἔπειτα τὸν θάνατον.

— Τότε λοιπόν, πῶς τρώγονται;

— Οἱ βολβοὶ πρέπει νὰ ὑποβληθοῦν εἰς εἰδικὴν κατεργασίαν, διὰ νὰ φύγῃ ὁ φαρμακερὸς χυμὸς των. Θὰ ἰδῆς τὸν Γιαουρῆ, τί θὰ κάμη...

Ὁ Ἰνδός ἀνέσκαπεν ὁλοένα τὸ χῶμα μὲ τὸ πλατὺ μαχαίρι του, κ' ἐμάζευσεν σωρὸν τοὺς βολβοὺς. Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ ὁ ἰατρός ἐκάθησαν καταγῆς καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς ξεφλουδίζουν καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς κόπτουν φετίτσες,

— Χριάζεται τυροτριφτὴς τώρα, εἶπεν ὁ ἰατρός πρὸς τὸν Ἀλόνα. ἀλλά, ἀφοῦ δὲν ἔχομεν, θὰ τοὺς ξύσωμεν μὲ τὸ μαχαίρι.

— Νά σας βοηθήσω κ' ἐγὼ;

— Νάί, πρόσσε με ὅμως μὴ τρυπήθης, διότι καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμυγῆ μὲ μαχαίρι ὕγρον ἀπὸ αὐτὸν τὸν χυμὸν, προξενεῖ θάνατον.

— Θὰ προσέχω, γιατρέ μου. Μὰ... δὲν ὑπάρχει ἀντίδοτον γι' αὐτὸ τὸ δηλητήριο;

— Νάί, ἕνα καὶ μόνον, ὁ ὁπὸς ἐνὸς ἄλλου φυτοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶδα νὰ ὑπάρχει ἐδῶ.

Ὁ Γιαουρής εἶχε τελειώσῃ τὴν συγκομιδὴν του καὶ εἶχε καθήσῃ ἐμπρὸς εἰς ἕνα σωρὸν ἀπὸ φύλλα, τὰ ὁποία εἶχε συλλέξῃ ἀπὸ τὸ δάσος. Ἦσαν φύλλα φοινίκων μουρουμουροῦ, μὲ τὰ ὁποία οἱ Ἰνδοὶ κατασκευάζουν ψαθᾶκια λεπτότατα.

Ὁ Γιαουρής τὰ ἔπλεκε σχηματίζων ἐν εἶδος σακκούλας, ἡ ὁποία εἶχε περιφέρειαν ὅσην ὁ ἀνδρικὸς μηρός.

— Τί πλέκει; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνας τὸν ἰατρόν.

— Ἐτοιμάζει τὸ κόλουβρο, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ νὰ ἀπαλλάσῃ τὴν μαριόκα ἀπὸ τὸ δηλητήριο. Ἄς κάμωμεν γρήγορα, διότι ὁ Γιαουρής ἐτελείωσε κ' ὅλας.

(Ἐπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ ΣΚΙΟΥΡΟΣ (Μῦθος)

— Εἶμαι τόσο βιαστικός, ποῦ ἂν σταθῶ πεθαίνω!—εἶπεν ὁ Λαγός, ἐνῶ οἱ σκύλοι ἔτρεχαν κατόπιν του νὰ τον πιάσουν καὶ το εἶπε πρὸς τὸν Σκίουρον, ὁ ὁποῖος εὐγενέστατα τὸν ἐπαρακαλοῦσε νὰ σταθῇ νὰ κουβεντιάσουν λίγο... μὰ λίγο ἴσα μ' ἕνα μυγαλάκι.— Ἄν θέλῃς ὅμως νὰ πάρῃς σὺ τὴν θέσιν μου, κ' ἐγὼ τὴν ἰδικὴν σου, ὥστε νὰ ἰδῶ τί γίνεται στὸν κάμπο καὶ στ' ἀλώνια, πρόθυμος εἶμαι νὰ σταθῶ.

— Σύμφωνοι! εἶπε ὁ Σκίουρος, κ' ἐπήδησε ἀπὸ τὸ δένδρον μ' ἕνα καρδοὶ στό στόμα του.— Ἦθελα νὰ δῶ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ καλογνωρίσω ἕνα λαγό... γιατί ὁ κόσμος λέγει πῶς οἱ λαγοὶ εἶνε παλαβοί... Ἐσὺ ὅμως δὲν μου φαίνεσαι καὶ τόσο...

— Ὡ! ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ Λαγός, μὲ πονηρὸ χαμόγελο, δὲν εἶμαι καθόλου παλαβός, καὶ θὰ το ἰδῆς ἀμέσως!

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐφθασαν οἱ σκύλοι ἀπὸ μὲς ἀπὸ τὰ χαμῆκλαδα, κ' ἐγύθησαν καὶ ἄρπαξαν κ' ἐξέσκιαν τὸν Σκίουρον, ὁ ὁποῖον καθὼς ἐβγαζε τὴν τελευταῖαν του πνοήν, εἶπε:

— Νά, τί θὰ πῆ νὰ εἶσαι ἐξυπνος! Αὐτὸς ὁ παλαβὸς Λαγός, ποῦ δὲν εἶνε διόλου παλαβός, ποτὲ του δὲν θὰ καταβῇ μὲ πίκραν εἰς τὸν τάφον!

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ»

Ἀγαπητοί μου,

το πραγματικῶς μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας ἐφορτὰς, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν ἐπ' εὐκαίριᾳ τοῦ Συνεδρίου. Ἡ «Ἐταιρεία πρὸς διδασκαλίαν

τῶν ἀρχαίων δραμάτων», ἡ προεδρευομένη καὶ ζωογονουμένη ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ κ. Μιστριώτου, ἐσκέφη σφώτατα νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον διὰ μίαν ἀρχαίαν παράστασιν τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Σοφοκλέους, πρὸς τιμὴν τῶν ξένων σοφῶν.

Ἐννοεῖται, μόνον ἡ σφενδόνη τοῦ Σταδίου ἐχρησιμοποίηθη ὡς ἀμφιθέατρον, — ἀμφιθέατρον δυνάμενον νὰ περιλάβῃ 12 χιλιάδας θεατῶν! — καὶ ὁ ἐντὸς τῆς σφενδόνης χώρος τοῦ στίβου μετεβλήθη εἰς σκηνήν. Τὸ βάθος τῆς σκηνῆς ταύτης κατεῖχεν τ' Ἀνάκτορα τοῦ Κρέοντος, ὄχι σκηνογραφία ἀλλ' οἰκοδόμημα ἀληθινόν, ξύλινον, βαμμένον μὲ τὰ χρώματα τοῦ λίθου καὶ τοῦ μαρμαροῦ. Τὸ σκεδῖον τοῦ Ἀνακτόρου ἔδωκεν ὁ κ. Δαϊρηφελδ, διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, φαντάζεσθε δὲ πόσον ἦτο ἀκριβὲς, δηλαδὴ πόσον ὁμοίαιε μὲ παλάτι τῆς ἐποχῆς τοῦ δράματος. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, τὰ διαστήματα ποῦ ἔμεναν κενὰ (διότι τὸ παλάτι δὲν ἔπιασεν ὅλον τὸ πλάτος τοῦ στίβου,) ἐφράχθησαν μὲ πρασινάδα. Οὕτω ἡ σκηνὴ ἀπεκλείσθη, καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς ἐτοποθετήθη ὁ βωμὸς. Τὰ δύο ἐκείνα ἀγάλματα τῶν Ἐρμῶν, τὰ ὁποία εἶνε στημένα εἰς τὸ Στάδιον, ἔμειναν ἐξωθεν τῶν Ἀνακτόρων, ὡς ὠραῖα κοσμήματα ἰδικὰ του, καὶ τὸ σύνολον παρουσίαζε κατὶ σεμνόν, ἀπλοῦν, καὶ συγχρόνως μεγαλοπρεπές.

Ἡ παράστασις εἶχεν ὀρισθῆ διὰ τὰς 2 μ. μ. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς μᾶς ὁ κόσμος ἤρχισε νὰ κατακλύζῃ τὸ Στάδιον. Προσῆλθον δεκαπέντε χιλιάδες θεαταί, καὶ ἔγινεν ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιοῦντο ἀκόμη δύο κερκίδες ἐντὸς τῆς σφενδόνης. Παρευρέθησαν ἐν σώματι τὰ μέλη τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου, οἱ καθηγηταὶ καὶ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ ἐπίσημοι ὅλοι ἀπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, καὶ ἐκ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα μετὰ τῶν μικρῶν Πριγκί-

πων, (διότι τα λοιπά μέλη της Β. Οικογενείας απουσίαζαν εις Κέρκυραν, όπου μ' τέθησαν προς υποδοχήν του Αυτοκράτορος Γουλιέλμου).

Και άρχισεν ή παράστασις. Ο χορός παρετάχθη εις δύο στοίχους άτιμετώπους, οι όποιοι συνηγοούντο εις ήμικύκλιον περίξ του βωμού, όσάνκις έφάλλοντο τα χορικά άσματα. Από της θύρας των Άνακτόρων έξέρχονται ή Άντιγόνη και ή Ίσμήνη, και έν μέσω εύλαβοδς σιγής, άντηχει ή φωνή της κυρίας Θεώνης Παπα, ή όποία υποδέεται την Άντιγόνην.

Ω κοιτών αυτά αδελφον Ίσμήνης κάρα.

Η παράστασις εξακολουθεί, διακοπτομένη συχνά από τα χειροκροτήματα του πολυπληθούς και έκλεκτου εκείνου άκροατηρίου. Κάμουν έντύπωσιν αι ένδυμασαι των ήθοποιών, αι όποιαί εινε πολυτελείς και πισταί, εύχαριστεί ή υπόκρισις και ή άπαγγελία, προπάντων της Κυρίας Παπα (Άντιγόνης) του κ. Κυπαρίση (Κρέοντος) και του κ. Ζήνωνος (Άγγέλου). Η έμφάνισις του γέροντος και τυφλού Τειρεσία, με την λευκήν γενειάδα και την λευκήν στολήν, όδηγουμένου υπό παιδιού μικρού, προκαλεί ένθουσιασμόν. Άρέσει πολύ και ή μουσική του κ. Σακελλαρίδου, ό όποιος έμελοποίησε τα χορικά. Άλλ' εκείνο που άφαρπάζει εινε βέβαια αυτό τουτο τδ δράμα, αυτό τουτο τδ άριστούγημα του Σοφοκλέους, τδ όποιον θεωρείται ως τδ ύψηλότερον και τελειότερον έργον της άνθρωπίνης διανοίας. Η δύναμις, ή έπιβολή της τέχνης του εινε τσον μεγάλη, ώστε και εκείνοι άκόμη οι όποιοι δέν έννοούν την γλώσσαν ή δέν άκούουν καλά τους ήθοποιούς, παρακολουθούν με προσοχήν, συγκινούνται, μαχίζονται, χειροκροτούν έξαλλοι.

Βεβαίως, ή έντύπωσις θα ήτο άκέρμη μεγαλητέρα, —όπως τδ ειπε κ' ένας από τους σοφούς του Συνεδρίου, — αν ή παράστασις έγίνετο εις γλώσσαν πλέον καταληπτήν εις τέν λαόν. Άλλα και ούτω ή παράστασις της «Άντιγόνης» ήτο θαυμασία και αφήκε μίαν άνάμνησιν άλησμόνητον, τσον εις τους ξένους, όσον και εις τους «Έλληνας» άπετέλεσε δέ πραγματικώς την μεγαλητέραν έως τώρα έπιτυχίαν της «Έταιρείας προς διδασκαλίαν άρχαίων δραμάτων.»

Μέσα εις τδ ήλιόλουστον Στάδιον με την άπαράμιλλον φυσικήν σκηνογραφίαν, ή όποία τδ στεφανώνει, οι θεαταί της «Άντιγόνης» μετεφέρθησαν ως διά μαγείας δύο και τρεις χιλιάδας έτη όπισω, κ' έλαβαν μίαν ιδέαν, έστω και άμυδράν, του τί θα ήτο τδ έλληνικόν θεάτρον κατά την εποχήν του Σοφοκλέους, του Εύριπίδου και του Αίσχύλου.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Μερικές ώρες ύστερώτερα, κάμποσα μαθητούδια του κυρίου Μαιμουδιάδου ήσαν μαζωμένα εις ένα παράμερο μέρος, κ' έσυζητούσαν με μεγάλην ζωηρότητα.

Έσυζητούσαν για σπουδαιά πράγματα.

— "Οχι σας λέω! — έλεγε ό Παρδαλάκης, ό ανειψίδς του βουλευτου κυρίου Λεοπαρόδου, — όχι σας λέω! δέν επάλαψε καθόλου!... Τίποτε... να! πώς το λένε... τίποτα... Τους εκύτταξα από μιά χαραματίδα, και τα είδα όλα, όλα σας λέω! Με τδ πρώτο, πάρ τον κάτω τδ γέρα Τζίκο-Τζέκο.

— Ουό! παραμυθά Παρδαλέ! ειπε ό Γιαννάκης. Μη ζαλιζέσθε, και τον είδα εγώ που εδάγκανε κ' έγρατσούνιζε σάν... θερίο!

— Αί! κ' αν επάλαψε, κ' αν δέν επάλαψε, τδ ίδιο κάνει τώρα, — ειπε φιλοσοφικώτατα ό Μήτσος, τδ άρκουδόπουλο. Πάει τώρα! δέν έχει ουτε λύκειον, ουτε σχολειον...

— Διότι δέν υπάρχει πιά κύριος Μαιμουδιάδης! — ειπε και ό Άλεπουδάκης. Έγώ πάντα τώλεγα πώς θα τα έξάβονε... δηλαδή τδ έλεγε ή θεία μου.

— Άμ'ε τώρα, τί θα γίνη αυτή ή μικρή, ή Φασουλίνα; ειπε με πολυ συλλογισμένο ύφος ό Γιαννάκης.

— Ξέρω κ' εγώ;... μα θαρρώ πώς ό Λεονταράκης κάτι θα κάνη και θα φροντίση για τδ καιμένο τδ κορίτσι... ειπε ό Παρδαλάκης.

— Σούτ! να τος! έρχεται! ειπε σιγά-σιγά ό Μανώλης, τδ άλλο Άρκουδόπουλο.

Με άργά και μεγαλοπρεπέστατα βήματα, έβγήκε ό Λεονταράκης από την καλύβα, ή όποία μιά φορά κ' ένα καιρόν ήτανε τδ Λύκειον του κ. Μαιμουδιάδου. Έγλυφε τα χείλια του με ύφος πολυ εύχαριστημένο, κ' έκανε ρροδ-ροδ ρόν σιγά-σιγά, σάν γατίτσα, που την χαιδεύουν και χαιδεύεται. Κατά τα φαινόμενα, ήταγε παραπολύ εύχαριστημένος.

«Τους εκύτταξα από μιά χαραματίδα.»

Δίπλα του, κουνιστή και πηδηχτή, με συχνά πηδήματα από δένδρο σε κλαδί, με γέλια και λόγια και χαρές, έρχότανε ή Φασουλίνα, κ' έφορούσε στο κεφάλι της τδ περίφημο σκουφάκι, που έγινε αίτία κ' έσβυσε κ' έχάθηκε ό κύριος Μαιμουδιάδης.

Ο Λεονταράκης έφώναξε στους άλλους δυνατά:

— Αί, παιδιά! πάω σπίζι μας εγώ! να πάτε και σεις στα δικά σας. Δέν έχει πιά μαθήματα, γιατί δέν εινε κανένας να μάς τα παραδώση! Χά! χά! χά!

Και, με γέλια φοβερά, έτράβηξε τδν δρόμο του, και, καθώς επήγαινε, έτραγουδούσε:

«Ο γέρο-Τζίκο-Τζέκος μας Μας έφυγε και πάει νιαντά...»

Τα άλλα μαθητούδια εκυττάχθησαν καλά-καλά άναμεταξύ των. Και τότε ό μικρός κύριος Παρδαλάκης ειπε θριαμβευτικώς:

— Είδατε; τί σας έλεγα εγώ; ("Έπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Τδ μάθημα επλησίαζε να τελειώση, όταν ή Μαντάμ άνήγγειλεν ότι έπρεπε κάθε μαθήτρια να ειπή και μίαν γαλλικήν φράσιν.

— Αφού ειπή καθεμία την ιδικήν της, θα σας σχολάσω, και καμμία δέν θα υπάγη εις την συναυλίαν, αν δέν μου ειπή την φράσιν της, — έπρόσθεσεν ή Μαντάμ, όταν είδεν ότι ή Ρόζα είχεν άνασκιρτήση από την χαράν της. — Και προσέξετε καλά... άπαγορεύεται ή αλληλοβοήθεια. Καθεμία σας θα σκεφθή μόνη της, θα έβγη από τα θρανία, θα πλησιάση κοντά μου, και θα την άπαγγείλη. Έννοείται, δέν θέλω κ' άκούσω φράσεις όπως «Ο καιρός εινε καλός» ή «Θα μεταβώμεν εις την συναυλίαν»... Άλλα, άλλα πράγματα. Σας δίδω πέντε λεπτάν καιρόν δια να σκεφθήτε...

Νεκρική σιγή έβασίλευσεν έπειτα από αυτούς τους φοβερούς όρους, μεταξύ των έσωτερικών τουλάχιστον, διότι αι έξωτε-

ρικοί δέν είχαν τίποτε να φοβηθούν από την Μαντάμ, αφού δέν έπρόκειτο να υπάγουν εις την συναυλίαν με έξοδα του σχολείου.

Έπέρασαν τέλος τα πέντε λεπτά. Και αι πλέον σόλοικοι γαλλικοί φράσεις άντήχησαν εις τα εύαίσθητα αυτία της διδασκαλίσης, ή όποία εθύμωνε και άγρίευε, ενώ αι κάπως προωδευμένοι μαθήτριάι έσκαζαν στα γέλια. Φαντάζεσθε πλέον τί κωμικά λόγια ήκούσθησαν, άγγλικά λέξεις με καταλήξεις γαλλικάς και άνοησάι γελοιωδέσταται. Τελευταία έμεινε ή Ρόζα, ή όποία εκύτταζεν άναυδος την διδασκαλίαν της, μ' δλον τδ κανονάρχισμα που της έκαμνεν ή Δωρίς.

Έδόθη τδ πρόσταγμα να σχολάση ή τάξις. Τα κορίτσια έμάζωσαν τα βιβλία των και έσηκώθησαν. Η Ρόζα, με θλιμμένο πρόσωπον, έσηκώθη και αυτή. Καθώς όμως επλησίαζε προς την θύραν, έστάθη, και ειπε:

— Μαντάμ, κάμνει ό,τι φράσις και αν εινε;

— Βεβαίως! πόσες φορές δέν το ειπα;

— Κάμνει να πώ ένα άνιγμα;

— Certainement. Θα χαρώ μάλιστα να ιδώ ότι καταφέρνεις και κάμνεις γαλλικά ανίγματα... Άς τδ ακούσωμεν. Έμπρός λοιπόν!

Η Ρόζα έστέκετο κοντά εις την θύραν, με τδ χέρι της εις την λαβήν της κλειδαριάς.

— Νά τδ, ειπε. «Où était Moise, quand la chandelle était sortie? Dans l'obscurité, — έπρόσθεσε και έτράπη εις φυγήν, ενώ αι συμμαθήτριάι της ελιγόνοντο από τα γέλια και ή Μαντάμ έμμενε με τδ στόμα άνοιχτόν...»

«Ολαι αι έσωτερικάι επήγαν εις την συναυλίαν, και ήσαν γεμάται χαράν, όταν εύρέθησαν, με τα καλλίτερα των φορέματα, έν τή μέσω κόσμου καλού και ώραϊότατα στολισμένου, εις

«Η Δωροθέα εκάθητο έπισθεν...» (Σελ. 157, στήλ. 6'.)

μίαν αίθουσαν λαμπρά φωτισμένην, ενώ συνήθως αυτήν την ώραν έμεναν εις την άποκρουστικήν αίθουσαν των παραδόσεων κ' έμελετούσαν μαθήματα άνιαρά.

Η Δωροθέα εκάθητο έπισθεν της Έβελίνας και της Λούσης, και ή συνομιλία των έφθανε συχνά έως την άκοήν της. «Όταν δέ επέτρεψαν εις τδ σχολειον έκαμε πικράς παρατηρήσεις εις την άδελφήν της:

— Έβελίνα, της ειπε με άυστηρόν τόνον, δια ποίους έμιλούσατε με την φι-

«Ένα κομματάκι κερι μέσα εις μίαν σαπωνοθήκην.» (Σελ. 157, στήλ. α'.)

λενάδα σου, και που τους έγνωρίσατε αυτούς τους κυρίους;

— Δέν γνωρίζω εγώ τίποτε κυρίους! άπήνησεν ή Έβελίνα, κ' έγινε κατακόκκινη.

— Κ' εγώ σας ήκουσα, έπρόσθεσεν ή Μαριωρή. Η Λούση έλεγε: «Κύττα, να ό Σίρ Κλέμεντ Ούίλλομπυ, και μας κυττάζει!» και συ της ειπες «Νά και ό λόρδος Όρβιλ κοντά στην κολόνα».

Η Μαριάνα έπερίμενεν όλιγον, και, αφού ή μίς Πόρτερ ετελείωσε την νυκτερινήν περιπολίαν της, έσκέφθη ότι αι άδελφαί της ήσαν πλέον βυθισμένοι εις ύπνον βαθύν. Έγλύστρησε λοιπόν από τδ κρεβάτι της κ' έβγήκε έξω από τδ δωμάτιον τσον γρήγορα, ώστε ή Δωροθέα, ή όποία ήτο άγρυπνος άκόμη, δέν επρόσθεσε καν να την φωνάξη.

Άνησυχούσα δια την άδελφήν της, ανεκάθησεν ή Δωροθέα κ' έπερίμενε; αλλά, βλέπουσα τέλος ότι δέν επέστρεφεν ή Μαριάνα, έξήλθε δια να την εύρη.

«Ηκουσε φωνας εις τδ άπέναντι δωμάτιον, και ήνοιξε σιγά-σιγά την θύραν. Ένα κομματάκι κερι, μέσα εις μίαν σαπωνοθήκην, ήτο επάνω στο κρεβάτι κ' έφαγγε την δηήγυριν, ή όποία άπετελείτο από τας δύο Ράουτων, την Άδαν, την Νέλλην και την Μαριάναν. Εικάθηντο και αι πέντε εις κύκλον επάνω στο κρεβάτι, δια να φάγουν με δ- λην την άνάπαυσιν των τα γλυκά...»

— Άφισέ με ήσυχη, μή με σκοτίξής! ειπεν ή Έβελίνα.

— Έχω καθήκον να σε προσέχω! ειμαι ή με-

γάλη άδελφή εγώ... Έβελίνα, λέγε αμέσως!

Η παλαιά έξις της υπακοής δέν είχαν εξαλειφθή με τας όλίγας εβδομάδας του σχολικού βίου, και ή Έβελίνα, αν και δυστροπούσα, άπήνησεν:

— «Όλα αυτά εινε σ' ένα βιβλίο, που το λένε Έβελίνδρ, κ' έμεις παίζουμε τα πρόσωπα που έχει μέσα. Έγώ ειμαι ή Έβελίνδρ, και ή Λούση εινε ό λόρδος Όρβιλ ή ό Σίρ Κλέμεντ, αλλά καμμία φορά λέμε πώς εινε αι άνδρες

Και που τδ ήρες τδ βιβλίο;

Η Έβελίνα ήναγκάσθη να όμολογήση ότι παρεκάλεσε μίαν έξωτερικήν να της φέρη μυθιστορήματα, και ότι τα εδάβαζε στα κρυφά. Δέν ήθέλησεν όμως να όμολογήση ότι αυτό ήτο μεγάλο σφάλμα, κ' επήγε να κοιμηθή κακιωμένη φοβερά με την μεγάλην της άδελφήν. Η Μαριάνα έπερίμενεν όλιγον, και, αφού ή μίς Πόρτερ ετελείωσε την νυκτερινήν περιπολίαν της, έσκέφθη ότι αι άδελφαί της ήσαν πλέον βυθισμένοι εις ύπνον βαθύν. Έγλύστρησε λοιπόν από τδ κρεβάτι της κ' έβγήκε έξω από τδ δωμάτιον τσον γρήγορα, ώστε ή Δωροθέα, ή όποία ήτο άγρυπνος άκόμη, δέν επρόσθεσε καν να την φωνάξη.

Άνησυχούσα δια την άδελφήν της, ανεκάθησεν ή Δωροθέα κ' έπερίμενε; αλλά, βλέπουσα τέλος ότι δέν επέστρεφεν ή Μαριάνα, έξήλθε δια να την εύρη.

«Ηκουσε φωνας εις τδ άπέναντι δωμάτιον, και ήνοιξε σιγά-σιγά την θύραν. Ένα κομματάκι κερι, μέσα εις μίαν σαπωνοθήκην, ήτο επάνω στο κρεβάτι κ' έφαγγε την δηήγυριν, ή όποία άπετελείτο από τας δύο Ράουτων, την Άδαν, την Νέλλην και την Μαριάναν. Εικάθηντο και αι πέντε εις κύκλον επάνω στο κρεβάτι, δια να φάγουν με δ- λην την άνάπαυσιν των τα γλυκά...»

«Έχω καθήκον να σε προσέχω! ειμαι ή με-

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φίλην τῶν Ζῶν (τὰ ἔλαθα κ' εὐχαριστῶ) Ἡσυχὸν Διάβολον (ἔστειλα) Ἀθαν τῆς Ἀνοήσεως (ναί) Πομπιῶν Ἐρημὴν (πιθανὸν νὰ λάβῃς, πιθανὸν καὶ ἔχει αὐτὸ δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ κάμῃς καὶ ἄλλας προτάσεις· τὰ Π. Πνεύματα νὰ τὰ γράψῃς εἰς χωριστὸν φύλλον, ἔχει μαζί με τὸ γράμμα) Χειμωνιάτιον Ἡλιον ([EE] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις — ἀλλὰ ἐννοεῖς διὰ ποῖον λόγον δὲν ἐπεκτείνωμαι. . .) Ναυτικοῦλαν τοῦ Αἰγαίου, Ἀλκωνίδα (ἔχει καλῶς) Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς ([EE] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν περὶ οὐλίχης) Βράχον τοῦ Φαλήρου ([E] ὄραλα ἢ ἐπιστολή σου· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μου λέγῃς ὅτι βαρύνεσαι) καὶ ἔχομεν καιρὸν, καὶ νὰ το ἐξύρῃς ὡραῖον τὸ Π. Πνεύμα) Ἰδαίον Δάκτυλον (ἔστειλα) Ἐπιθήνην τὴν Ἀθηναίαν (ἔχει καλῶς) Λευκὴν Νύκτα ([E], ἀκριβῶς, ἦτο μία ἐκπληξὶς τοῦ Ἀνανία, νὰ σὰς κάμῃ τὴν Κυριακὴν τὸν Ἀπρίλιον, ἐνῷ τὴν ἐπεριμένετε. . . τὸν Φεβρουάριον· τέτοιαι ἀνάπαυσις ἐκπληξίς τὰς συνειδήσει! ἐσὺ ὅμως, ἰδιαίτερος, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονον ἔ.) Βοῶπιον Ἡραν ([EE], ἐκείνην τὴν ἔβδομάδα, διὰ τὴν πληθῶραν τῆς ὕλης, παρεκλίεσθαι τὸν κ. Φαίδωνα νὰνάβῃς τὴν ἐπιστολήν σου· τὸ ἔξευρα βεῖ αὐτὸ θὰ σὰς ἐλυπούσει, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ, ἢ ἀνάγκη. . .) Νηπεινῆς (εἶχαν τυπωθῆ ἢ προτάσεις σου, ὅταν ἔλαθα τὴν δευτέραν ἐπιστολήν σου) Χρυσόπτερον Ἀγγελον (ὅταν ἔχῃς τὴν καλὴν θέλησιν, καὶ ἡ εὐκαιρία θὰ σου παρουσιασθῇ) Ρομαντικὴν Τσαγγαράδιώτισσαν (ἔστειλα) Μαριγούλαν Ἀ. ([EE] διὰ τὴν ὄραλαν ἐπιστολήν· διὰ ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλῃς 1 δραχμὴν θερμότητα συγχαρητήρια διὰ τὸ ἄριστα) Ὁρχάν Ἀκτίνα (εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ) Ἀχρωμον Φοῦξιαν ([EE] διὰ τὴν ἐνθουσιωδὴ ἐπιστολήν· ἔτσι λοιπόν, νὰ μου γράψῃς) Δροσλοῦστον Νύκτα ([EE] ἢ πρῶτον εἰς κορίτσι τὸ δευτέρον ἀγορί) Κύμα τῆς Μεσογείου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον· ἀλλ' εἶπα περὶ τούτων τὰ δέοντα. . .) Οὐδένα (τὸν ὅποιον δὲν ἔχω λόγους νὰ εὐχαριστήσω διὰ τὰς τῶσας ἐνεργείας) Ἀφραν ([EE] διὰ τὴν εὐγλωττον περιγραφὴν τῶν διασκεδάσεων τῶν τελευταίων ἡμερῶν) Σίφνιον (ναί· εἰς τὸ Κρυπτογραφικὸν τοῦ 17ου φύλλου, εἰς τὴν δευτέραν λέξιν, ὑπάρχει ἓνα λάθος τυπογραφικόν, ἀλλ' ἐννοεῖται εὐκολώτατα) Κυρίαν Σακχαλάδοσαν (ἂν ἡ Ἰαρά σου δὲν ἦτο πρῶτα πρὶ ἀντικειν, σοῦ εὐχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν) Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου (εὐχαριστῶ πολὺ, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ παρῶσιν ἄλλοι τρεῖς μῆνες διὰ νὰ μου ξαναγράψῃς) Σεντενέμον Ναύτην (περίγελος; ἔχει δά!) Τσίφρον ([EEE] διὰ τὴν ὄραλαν ἐπιστολήν, καὶ θερμὰ εὐχαριστήρια διὰ τὰς ἐνεργείας) Πισρωτὴν Βαρπούλαν (εὐχομαι ὁ ἐνθουσιασμός σου νὰ διαρκέσῃ) Ἡλεκτριὸν Κώδωνα ([E] εὐγε διὰ τὴν περιγραφὴν· ἐλπίζω ὅτι θὰ μου περιγράψῃς καὶ ἄλλα) Βρυχώμενον Λέοντα ([E], ἐκείνο τὸ « νὰ με καρκαίρῃται δαίν θ' ἄρισον», χαριτωμένον!) Ἀντίθαν τὸν Καρχηδόσιον, Ἀρην (δὲν πειράζει· καὶ μίαν λύσιν ὅταν εὐρίσκῃς, νὰ τὴν στέλλῃς· φασοῦλι γὰρ τὸ φασοῦλι κτλ.) Νεφελώδη Ψυχὴν ([E] διὰ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς) Ἀργυρῶν Πανσέληνον (δὲν ἐνθυμούμαι νὰ ἔλαθα γράμμα σου τελευταίως) Ρευβάσιον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπάθωμα) Ἰαποτικὴν Καρδίαν ([E] ἐλπίζω κ' ἐγὼ ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ἐσπασθῆματος θὰ ἐπιτύχῃ· οἱ φίλοι μου ἐφάνησαν τὸσον πρόθυμοι! καὶ σὺ μεταξὺ τῶν πρώτων) Ἐλάτην Ἐυνοτανίας (ἔστειλα· εὐχομαι πλήρη ἀνάρρωσιν· φίλῳ τὴν Ἐυεργετικὴν Βροχούλαν) Σεντενέμον Σικωνίον (ἔλαθα κ' εὐχαριστῶ) Θεταλομάγγην (ἐλπίσαν ὅσα διαγωνισμοὶ μεταφράσεως θὰ προκηρυχθῶν ἐκ τῶν πρώτων) Δοῦκα τῆς Δημησιάνης (ἀγγελίας ἔστειλα) Νηρηίδα τοῦ Ναυπλίου (ναί, βεβαίως· καὶ με μεγάλην μου

χαρὰν· τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ δὲν ἐδόθη ἔκτοτε εἰς ἄλλον) Ἀσπασίαν Β. (εὐχαριστῶ θερμῶς· ἀλλ' εἰς τὴν 17ην Κυριακὴν ἀπηνήθησας κάπως ἀργά· ἐλπίζω νὰπαντήσῃς ἐγκαίρως εἰς τὴν 19ην.) Δοῦκα τοῦ Ποτικωχωρίου (εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρόδον τοῦ ξεσπασθῆματος· μία ἢ δύο ἡμέραι παραβέβηται) Ἀσιδὸν τῆς Φλωρεντίας (ἔστειλα· διήγημα ἔμμετρον ἔχει, πρέπει νὰ στείλῃς ἄλλο εἰς πεζὸν) Διογέτην τὸν Σινωπέα (εὐχαριστῶ πολὺ· χαίρω πῶς σου ἤρρεσε τὸσον τὸ Σήμα) Τόξον τοῦ Φοῖβου (ἔχει καλῶς) Ἀφραν τοῦ Πηλίου ([EEE], περιμένω τὴν ἔμπροκτον ἀπόδειξιν· οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς δὲν εἶνε· φίλῳ τὸν Πόργικα τῆς Ἐπιτάδου) Παυλὶ τῆς Καρδίαις ([EE] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Μαργαμένον Μενεξέν (ἢ ἐντός φακέλλου κάπως χονδρῶ, ἢ καλλιτέρα ἐντός λεπτοῦ καρτονίου) Ἀφραν τῆς Νυκτὸς (ὄραϊστατα!) Ζώρολκν ([E], ἔχει) Βουλαροκτόνον, Φίλημα Σκίως (ποῦ τὸ ἐξέυρεις! Νυκτοκόρακα (παρῶσα εἰς τὸν Ἀνανίαν τὴν. . . δικαιογραφίαν, καὶ ἤρρισε νὰ τὴν μελετᾷ· ἐλπίζω ἐντός ὀλίγου νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν σου) Θερινὸν Οὐρανὸν ([E], βέβαια, μετὰ τὸ παλαιόν) Θεοβίτην (αἱ παραγγελίαι ἐξετεῖ ἐσθῆσαν· χαίρω ποῦ ὁ) Μεσημβριὴν Ἀσπὴν (θερμότητα συγχαρητήρια διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας τῆς ἀδείκης σου· ἔγιναν οἱ γάμοι!) Τριπόλεμον (βραβεῖον ἔστειλα) Ἑλληνικὴν Νῆσον (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐσπάθωμα· πότε λοιπὸν θὰ σε ἰδῶ;) Δαλαργίαν (ἔστειλα) ἐπιπύω τῶρα νὰ μου γράψῃς συγχρότερα) Σημαίαν τοῦ Φωτός, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 7 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ἈΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Μαΐου.
 Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἰσὺ τῶν ὁποίων δὲν νὰ γράψωμαι τὴν λύσιν τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

218. Λεξιγράφος.
 Τὸ πρῶτον μου εἶνε σύμφωνον Ὁμοίως καὶ τὸ δευτέρον μου. Καὶ πολεμεῖ τὸ τρίτον μου, Καὶ τύραννος τὸ σύνολόν μου.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑρωδίου Ἀστου

219. Συλλαβόγραφος.
 Δύο γράμματα· ἂν ἐνώσης. Ἐντομον θὰ φανερώσης.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑρωδίου Προσωπίου.

220. Στοιχειόγραφος.
 Κατοικίδιον τι ζῶον τῶν πολὺ ψυχρῶν χωρῶν Ἦθ σου ἔβη ἐμπρὸς ἐπὶ τὴν ὄψιν, Τὴν ἀγρίαν κεφαλάραν ἀρχηγῶ τῶν Γαλατῶν Τὸ. . . κονδύλι σου ἂν κόψῃ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κρέσιου.

221. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.
 1. — Πόλις μεγαλονήσου.
 2. — Ποταμὸς τοῦ Ἀδου.
 3. — Δημητριακόν.
 4. — Γράμμα.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑνδοῦ Μεσολλογίου.

222. Ζῆσα.
 + + + + Οἱ σταυροὶ καὶ οἱ ἀστερί-
 * * * * * σκoi νάντικατασταθῶν διὰ
 * * * * * γραμμάτων οὕτως ὥστε νά-
 * * * * * ναγινώσκεται βριζοντιως κα-
 + + + + τὰ σειρὰν: Σοφός, ποταμὸς
 τῆς Εὐρώπης, ἰχθύς, πόλις εὐρωπαϊκὴ, μέρος ὕδρου. Διαγωνίως οἱ σταυροὶ θὰ σχηματίζουν ἄνωθ.

Ἐστὴν ὑπὸ Π. Α. Κουφῆ.

223. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
 Μῆδος βασιλεὺς—πόλις—Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης +
 Θεά—μέλος—ἄβρον +
 Ἀρχαῖος βασιλεὺς—Νῆσος—φθόγγος +

Κάτοικος χώρας εὐρωπαϊκῆς—πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς—ἀντωνυμία.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων = Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀρχαῖος τῆς Σπάρτης.

224. Λογοπαίγιον.
 Εἰς ποίαν ἄμαξαν κανεῖς ἄνθρωπος δὲν εἰμπορεῖ νὰναβῇ;
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σφενδαίου.

225. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.
 Αἱ πρῶται συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸνομα ἑλληνικῆς νήσου:
 1, Ἐργαλεῖον ὑφαντικῆς, 2, Δένδρον, 3, Κριτῆς τοῦ Ἀδου.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δοδώνης.

226. Φωνηεντόλιπον.
 τμ-πθσxn-σμ-ν * -πτρς-νμς-πρθν
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ροδόχου Βιολέτας.

227. Γρίφος.
 Μ Μ
 ΣΤΙ ΣΤΙ ς
 Φόρος
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ Ἀστου.

ΑΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 7 καὶ 8

66. Ἰατρος (ἴς, τρώς). — 67. Θάσος—δάσος. — 68. Πίλος—πόλις. — 69. Η Π Α Ρ (ὄρα ΠΗγαίνουμε. . .) Π Ι Ν Ω (κρυβῶ ΝΗΠτομαι. . .) Α Ν Α Μ (κάθισα Μ Α ΝΑ. . .) Ρ Ω Μ Η (Η ΜΩΡία. . .)

70. Π Υ Ρ Ε Α Ρ
 Π Υ Α Ο Σ ἢ Π Α Ρ Ο Σ
 Ρ Ο Η Ρ Ο Η
 Σ Σ

71-72. 1, Τὸ καθολικὸν τῶν ἐμπόρων, 2, Μῆλα (τὰ μῆλα τῶν παρεῖων). — 73-77. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΑ: ἀκανία, κάλαμος, κάπαρις, ἀκανθα, κάρδαμον. — 78. ΣΑΡΔΑΝΑΠΛΑΟΣ (Καὶ ΣΑΡ, Ἀνδρομέδα, Ἀθῆνα, Ἄρπια, Ἀσβολοῦς). — 79. Ἀκρυόνη. — 80. Γονεῖς δεῖ ἀιδεῖσθαι. (γων εἰς δι - εδ εἰς θε.)

81, Ἡσαῖος (εἰς, ἀε, ἀς). — 82. Ποιμὴν (Πρ, μῆν). — 83. Μῆλος—ἦλος. — 84. Αἴγιον. — 85. Κ Ι Κ Ε Ρ Ω Ν 86-88. 1, Ἰαπωνία Σ Ι Κ Ι Ν Ο Σ (ΑΙ ΝΟΗΑΙ). 1, Ἰακίμω Δ Ι Α λία (ΑΙ ΔΑΤΙΝικαί. 3, ΑΙ ΤΩ Δ Ι Α Ἀσία (ΑΙ ΣΑΡδεῖς). — Σ Ο Λ Ω Μ Ω Σ 89-93. Τῆ ἀνταλλαγῆ Σ Ο Υ Η Δ Ι Α διὰ τοῦ Τ: πέτρα, πο- Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α τόν, τόνος, νότος, αὐτός. — 94. ΔΑΝΙΜΑΡΚΙΑ-ΑΘΗΝΑΡΟΡΑΣ (ΔΑ- νὰς, Ἀθως, ΝΗρηίς, ἸΝνοκέντιος, ΜΑραθῶν, ΡΟδῶπη, ΚΡῆτη, ἸΑσιον, ἈΣία.) — 95. Ἐν οἶδα ὅτι σὺδὲν οἶδα. — 96. Ἡ Ἐνωῖ ἦτο μία ἐκ τῶν Γραιῶν (ἦ - ἐν υ ω - ἦ τὸ -Με, Α - ἐκ- τῶν γραιῶν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 [Ἡ λέξις λέγεται 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λέγεται 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ θλιρότεροι τῶν 10 πληρονοῦνται ὡς νὰ ἴσων 10 λέξεσι.]

Μέτρι νεωτέρας δηλώσεως δὲν ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. — Ἀσιδὸς τῆς Φλωρεντίας (E—39)

Χαιρετῶ πάντας τοὺς ἐν Χίφ συνδρομητὰς. Τί ἐντροπή! νὰ σὰς γείασσω τὸσον εὐκόλα τὴν πρωτοπρωτίαν! Σεῖς δὲ Νυκτοκόραξ καὶ Γόρδις, ἐὰν μελανέωμον Κύριος σὰς συνήντα ἐπὶ τῆς προκουμαίας χαιρετῶν διὰ τῆς λέξεως Καλησπέρα σὰς, ποῖαν ἀπάντησιν θὰ ἐδίδατε; — Μεγάλη Ἑλλάς. (E—40)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :		Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.	
Ἔτησια . . . φρ. 7.—		Ἔτησια φρ. χρ. 8.—		ΦΥΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ :	
Ἐξάμηνος . . . 4.—		Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50		Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].	
Τρίμηνος . . . 2.15		Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40		Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].	
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.					
Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος		Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἀπριλίου 1905		Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 21	
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ					
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ					
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ					
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ					
Ὁδὸς Ἐυριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκιον.					

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)
 Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ Ἰνδὸς ἐκρεμούσε τὸ κόλουθρον, τὸ ὅποιον εἶχε μῆκος δύο μέτρων, εἰς τὸν κλάδον ἑνὸς δένδρου καὶ τὸ ἐγέμιζε, σὺν λουκάνικῳ, με κομματάκια ἀπὸ μαριόκας. Ἐπειτα ἤρρισε νὰ το στίβῃ, ἀπὸ τὸ ἐπάνω ἄκρον ἕως τὸ κάτω. Ἀπὸ τοὺς πόρους τῶν φύλλων ἔτρεχεν ὁ γαλακτώδης χυμὸς τοῦ βολθοῦ, — τὸ δηλητήριον.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ νεανίας.
 — Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι τὸ δηλητήριον τῆς μαριόκας εἶνε πτητικὸν καὶ ἐξατμίζεται καθὼς τὸ κυανυδικὸν δξύ. . . Τὸ ἀλεύρι λοιπόν, τὸ ὅποιον ἐξάγεται οὕτω ἀπὸ τὴν μαριόκας, λέγεται κομάκι, καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ βάθρον μέσα σὲ βαρέλια, ὅπου διατηρεῖται πολὺν καιρὸν ἄριστα. Κατασκευάζονται δὲ ἀπὸ αὐτὸ γαλέττες, αἱ ὁποῖαι λέγονται κασσάβα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.
 Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΕΙΛΗ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ
 Ὁ Ἰνδὸς καὶ οἱ τρεῖς λευκοὶ ἐδιά-

Ἐστὴν ἔστιψεν καλὰ-καλὰ ἐκείνην τὴν κίτρινωπὴν ζύμην, ὁ Ἰνδὸς ἀδειασε τὸ κόλουθρον, καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἰδίαν ἐργασίαν, ἕως ὅτου ἐτελείωσαν ὅλα τὰ τεμάχια τῆς ξεφλουτισμένης μαριόκας.
 — Τρώγεται τῶρα; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, ὁ ὅποιος παρηκολούθει με προσοχὴν ἐκείνην τὴν ἐργασίαν.
 — Ὁχι ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Δὲν ἐφυγεν ὅλον τὸ δηλητήριον, καὶ εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ προξενῆσθαι τὸν θάνατον.
 — Τί ἄλλο χρειάζεται;
 — Πρῶτα-πρῶτα χρειάζεται κόσκινον διὰ νὰ χωρισθῇ τὸ ἀλεύρι ἀπὸ τὰς ἴνας που περιέχει.
 — Κόσκινο ὅμως δὲν ἔχομε
 — Ὁ ἀναλάβῃ ὁ Γιαρουργὸς νὰ το κατασκευάσῃ με τὰς ἴνας τοῦ κοκοφοίνικος.
 — Καὶ ἔπειτα;
 — Ἐπειτα ὁ Γιαρουργὸς θὰ κατασκευάσῃ με ἄργιλον μίαν γαβάθαν, ἀφοῦ δὲν ἔχομεν ταψὶ σιδερένιον. Ὁ ἄπλωσθ τὴν μαριόκας ἐπάνω στὴν γαβάθαν καὶ θὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ στεγνώσῃ με σιγανὴν φωτιάν, διὰ νὰ ἐξαφανισθῶν καὶ τὰ τελευταῖα ἔγγη τοῦ δηλητηρίου. Δὲν εἶνε ὅμως πάντοτε ἀπαραίτητον αὐτὸ τὸ ψήσιμον· ἂν μετῆρῃ ἡ μαριόκα δύο ἡμέρας εἰς τὸν καιρὸν ἀέρα, χάνει τὰς δηλητηριώδεις ιδιότητάς τῆς.

« Ὁ Γιαρουργὸς, ἅμα τον εἶδεν, ἐστάθη ψιθυρίζων. . . » (Σελ. 163, στήλ. α'.)
 — Καὶ εἶνε ἀλήθεια, γιὰτὸ, ὅτι εἶνε πολὺ θρηπτικοὶ αὐτοὶ οἱ βολθοί;
 — Ἀρκεῖ μισὸ χιλιόγραμμον κασσάβα διὰ νὰ καλοφάγῃ ἓνας ἄνθρωπος διὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας.
 — Λοιπόν, ἔχομεν ἐδῶ. . .
 — Κοῦα ἀρετὸν νὰ περάσωμεν ἓνα ἔτη.
 Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀπὸ τὸ μέρος ζοντα ν' ἀναχωρήσουν. Δὲν ἔχασαν λοιπὸν τὸν καιρὸν τῶν τὰς ἐπομένους ἡμέρας.
 Ὅταν ἔπεσε τὸ γιγαντώδες βамβού, τὸ ὅποιον εἶχε κατὰ τὴν φωτιάν εἰς τὴν βάσιν του, ὁ Γιαρουργὸς ἔσκαψε τὸν κορμὸν του, τὸν ἐσχάλισε, καὶ ἔκαμεν ἐν μονόξυλον μακρὸν δέκα μέτρα, πλατὺ ἐν μέτρον καὶ ἡμισυ περίπου, ἐλαφρὸν, ἀλλὰ στερεώτατον. Ἐπειδὴ δὲν εἶχαν